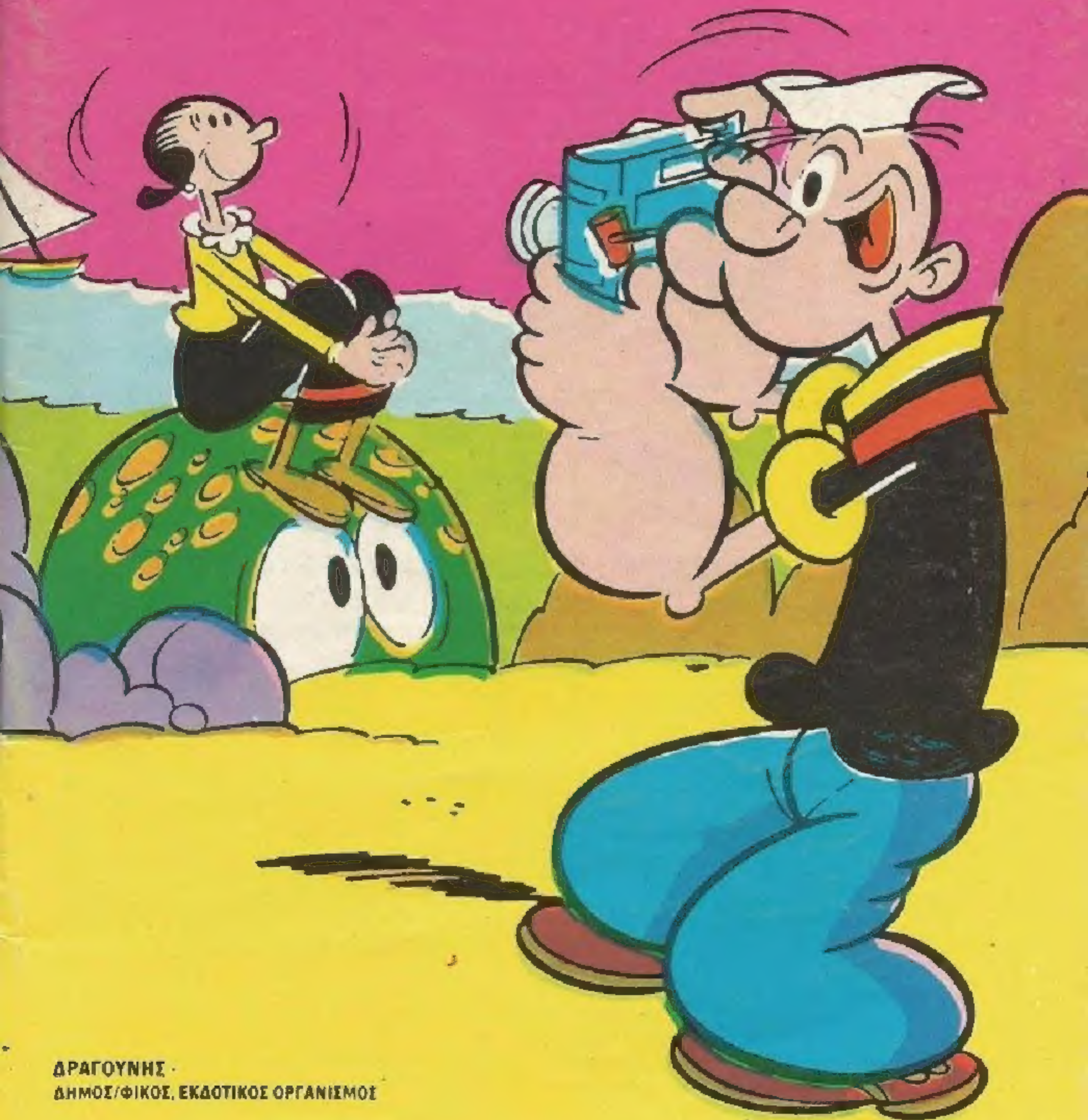

ΠΟΠΑΪ

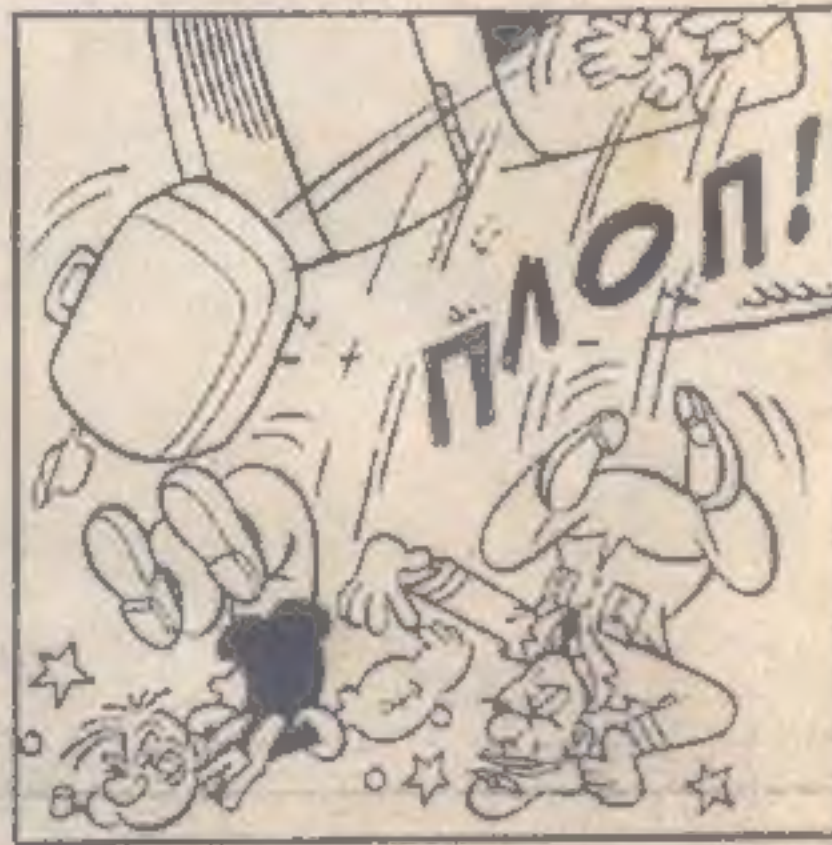

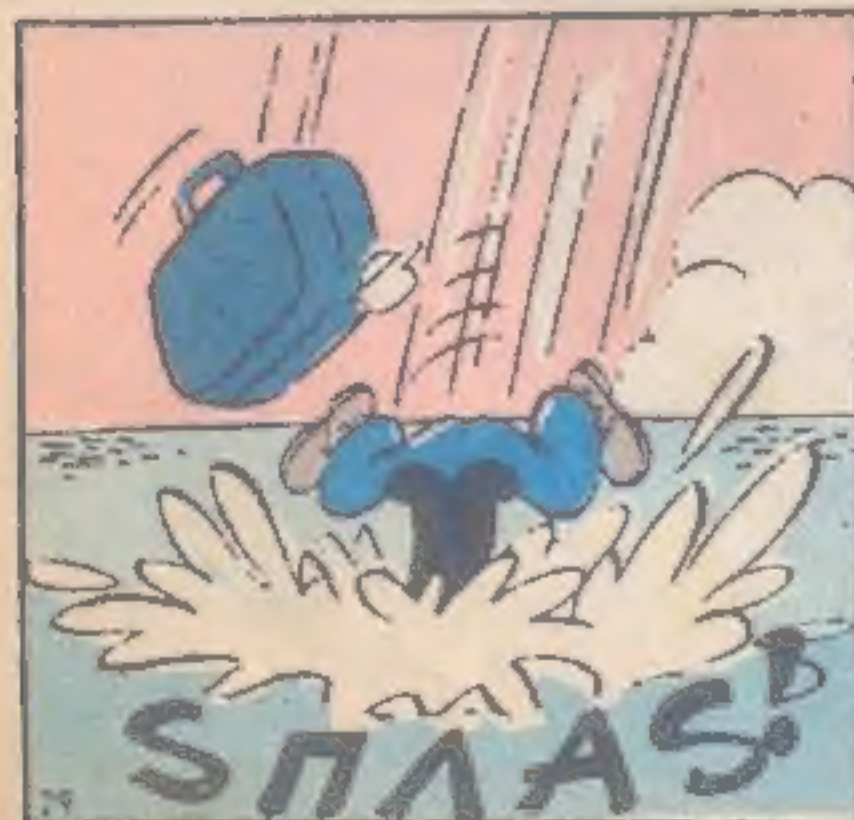
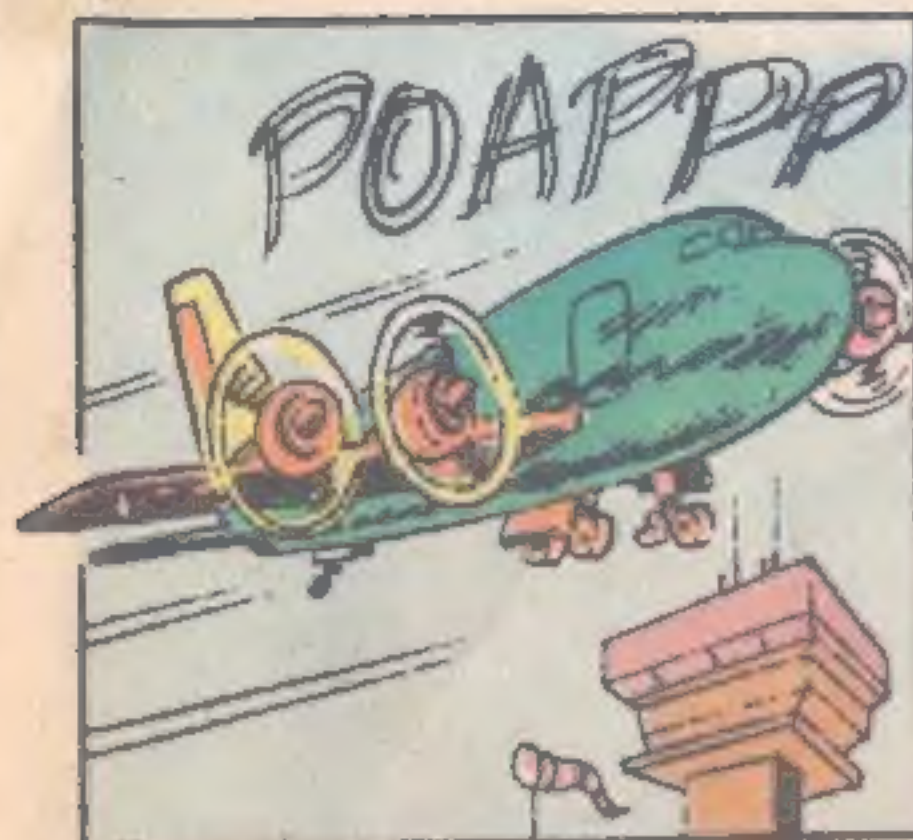
Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ

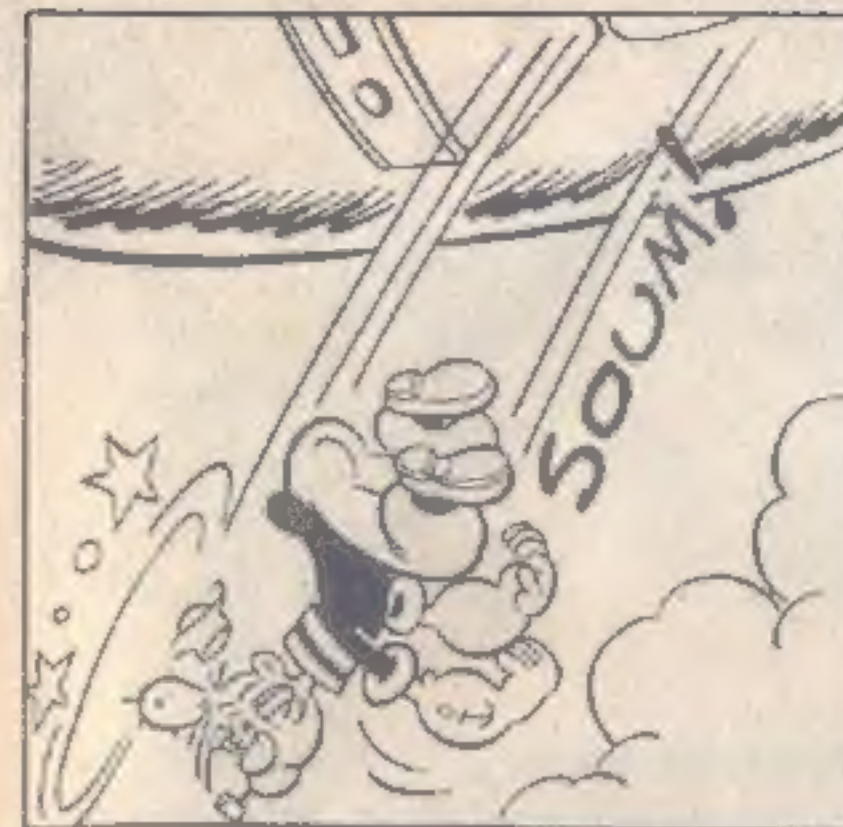
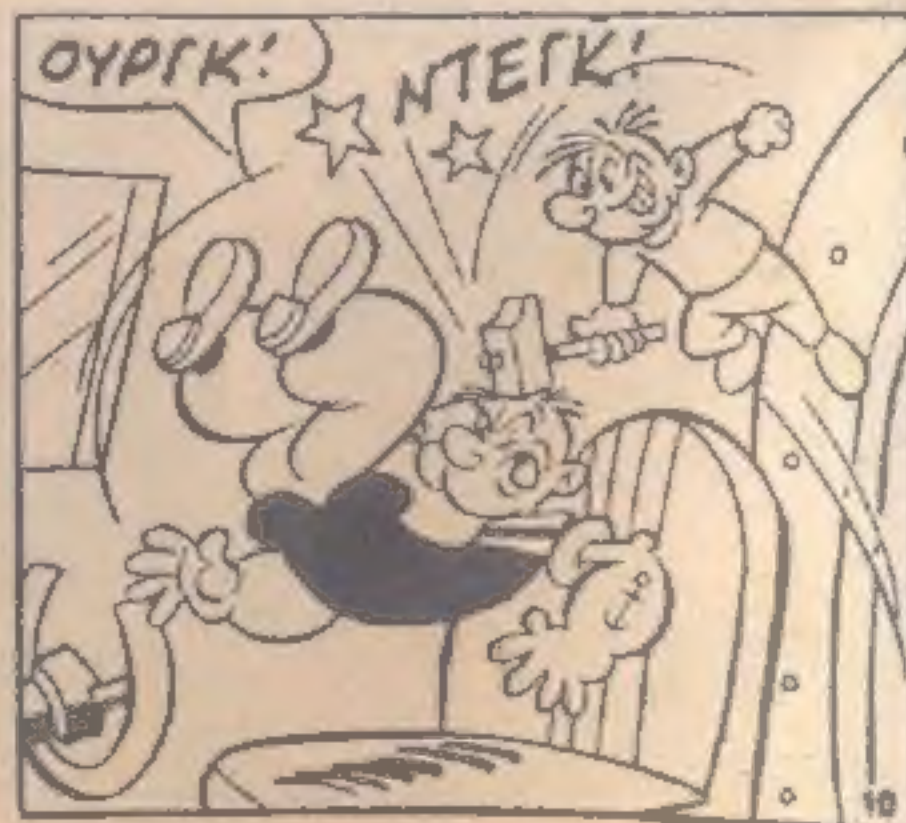
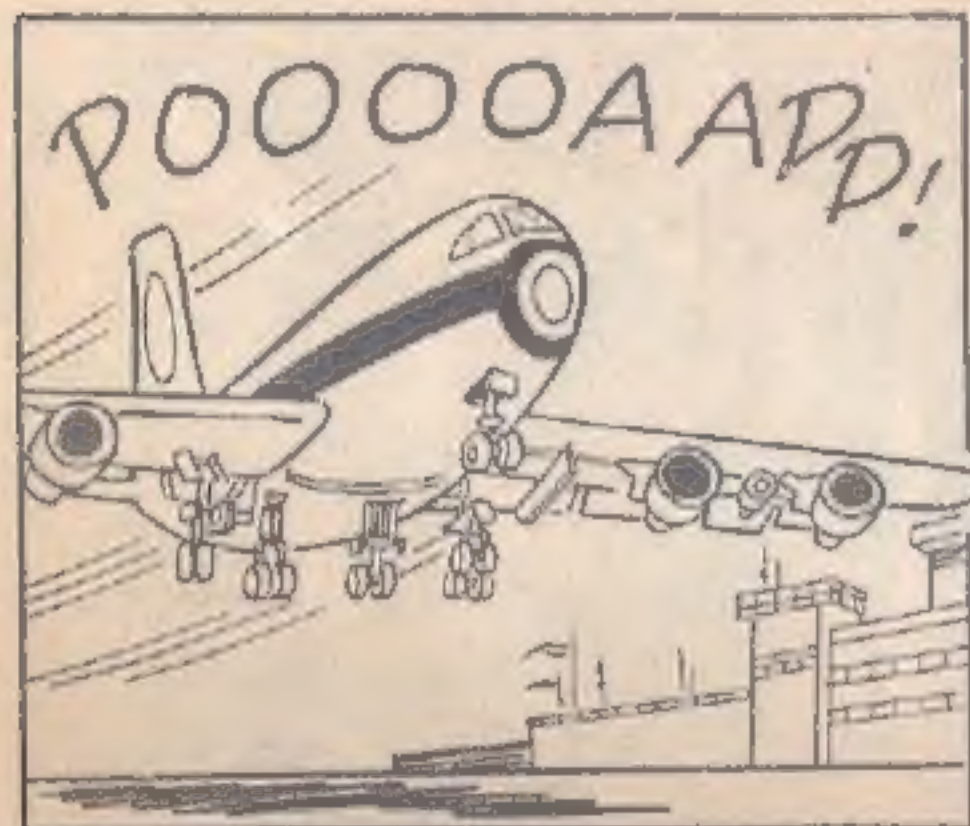

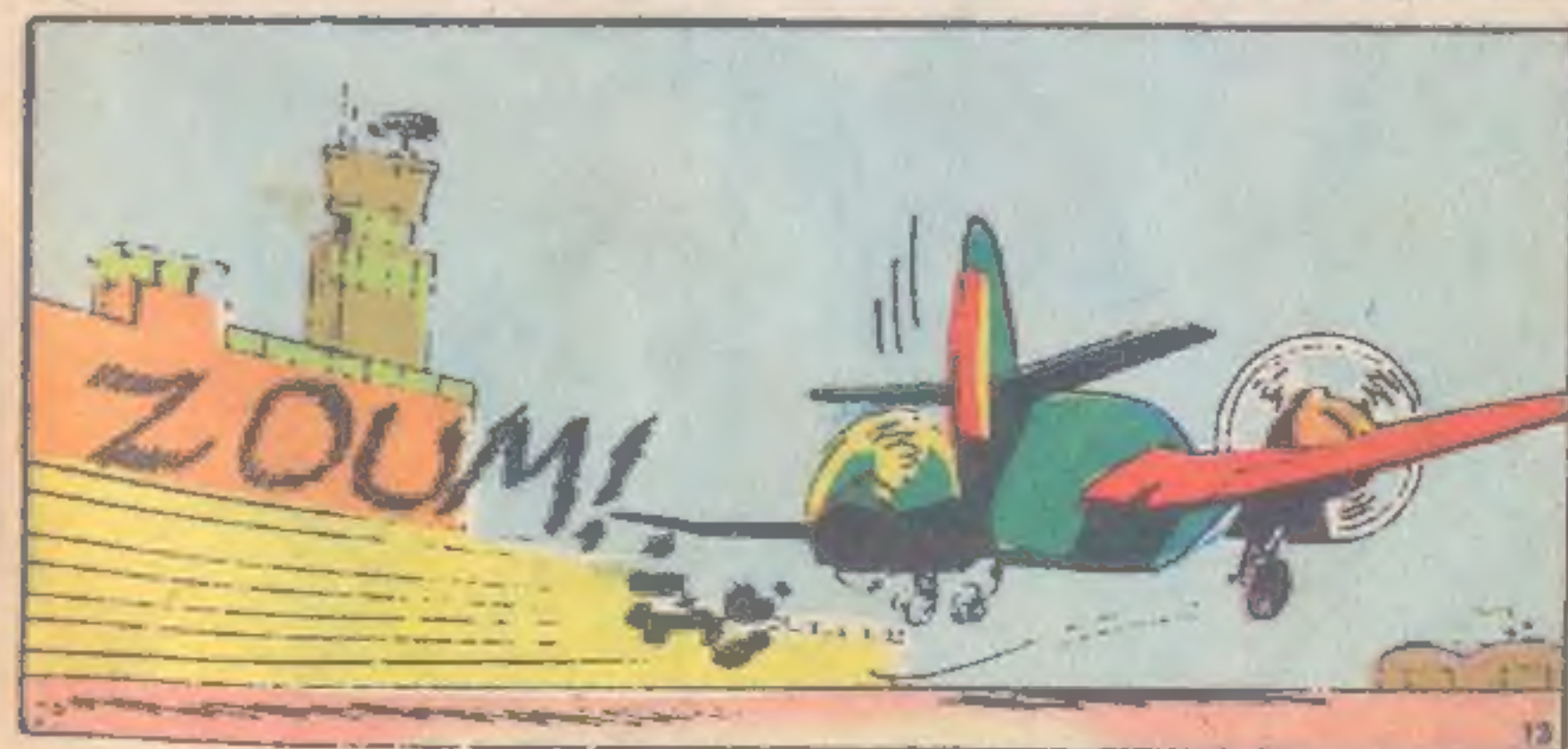
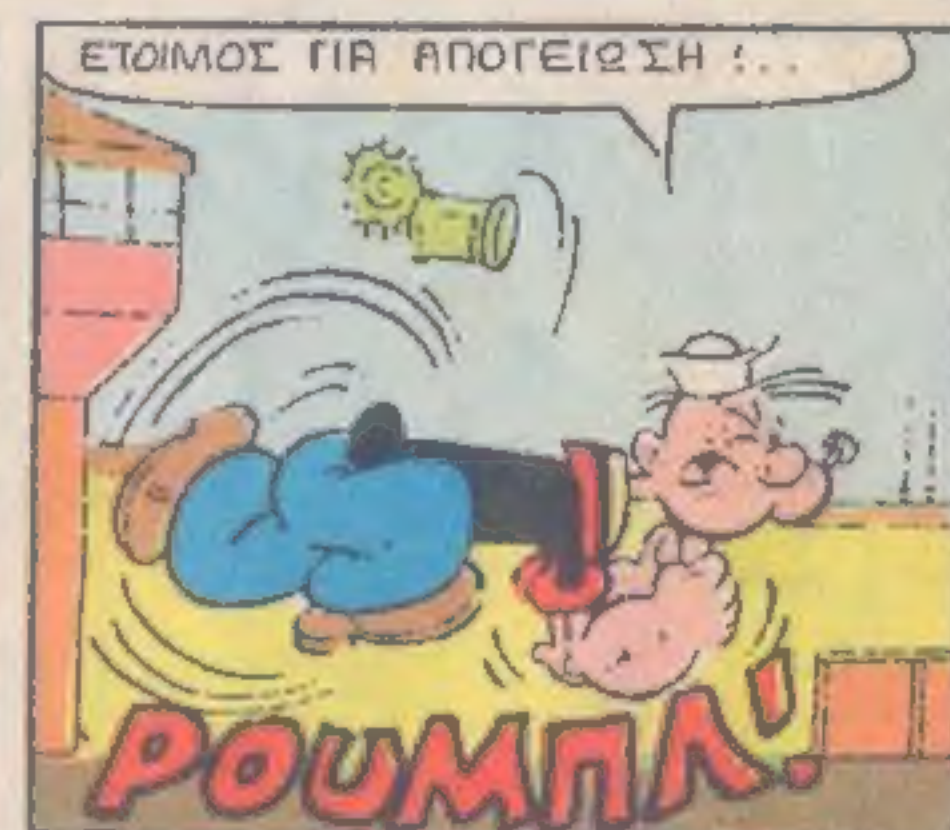
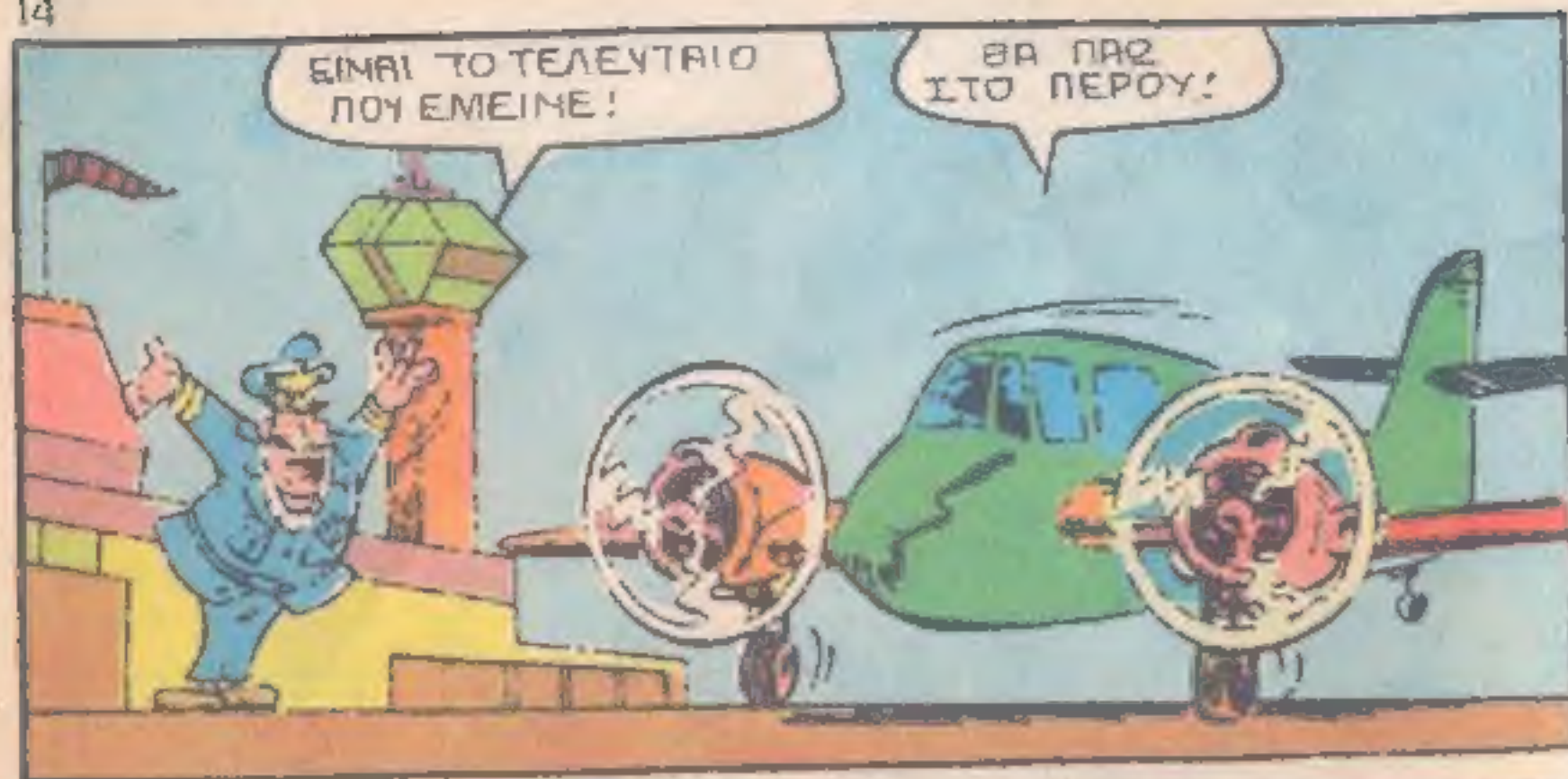

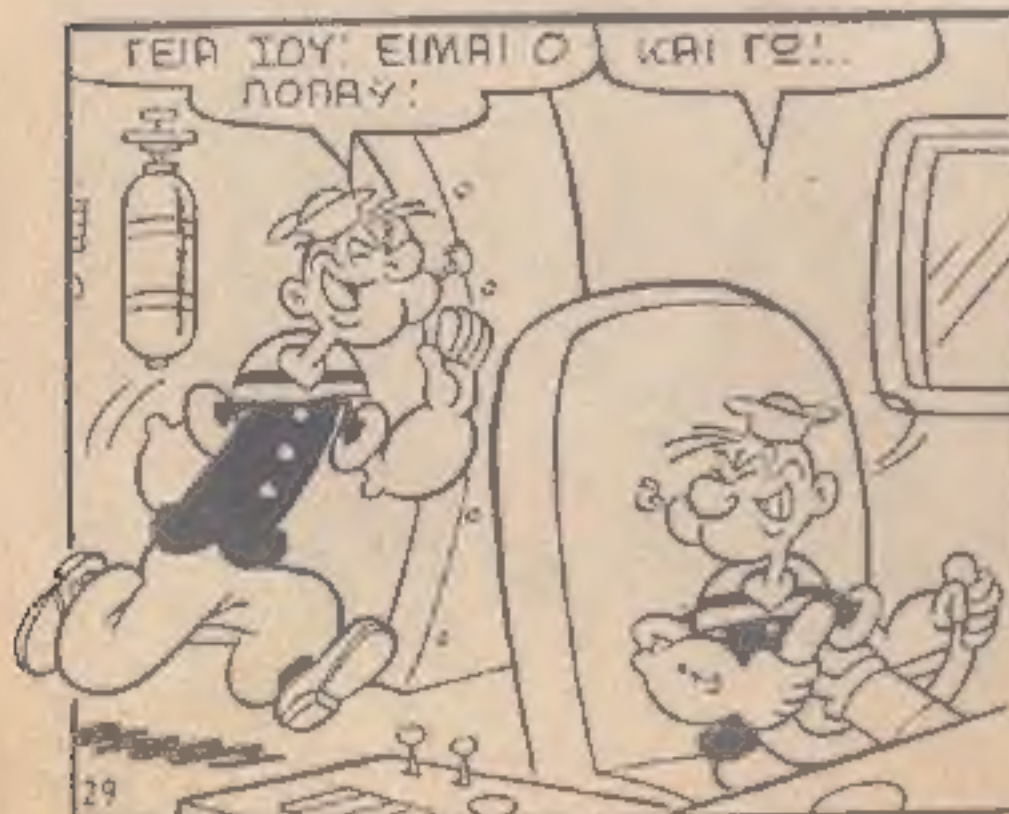
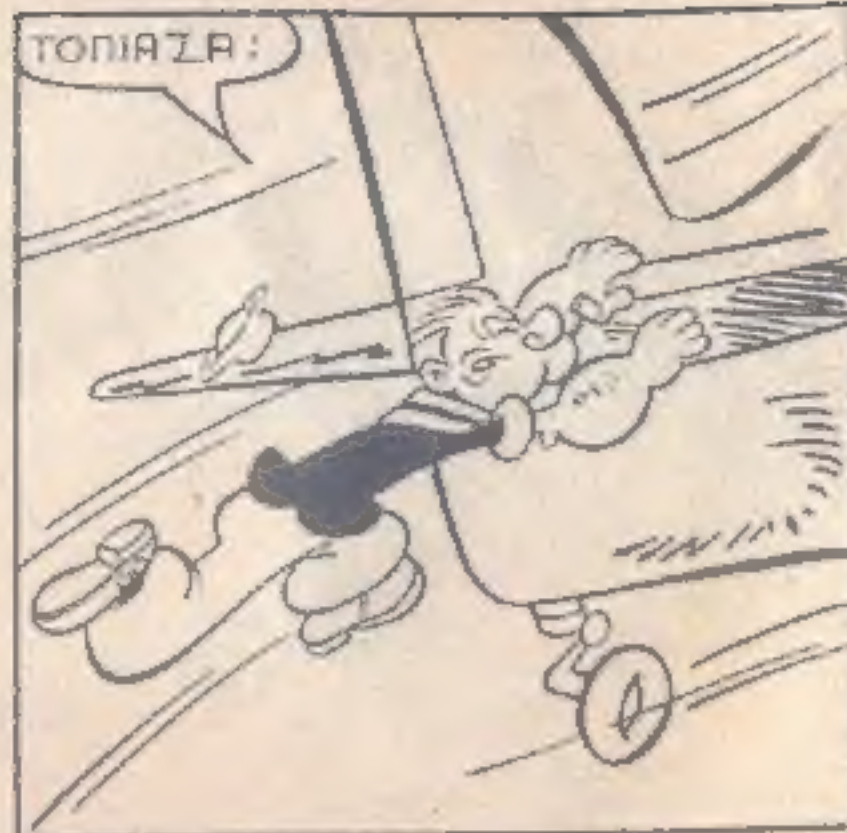

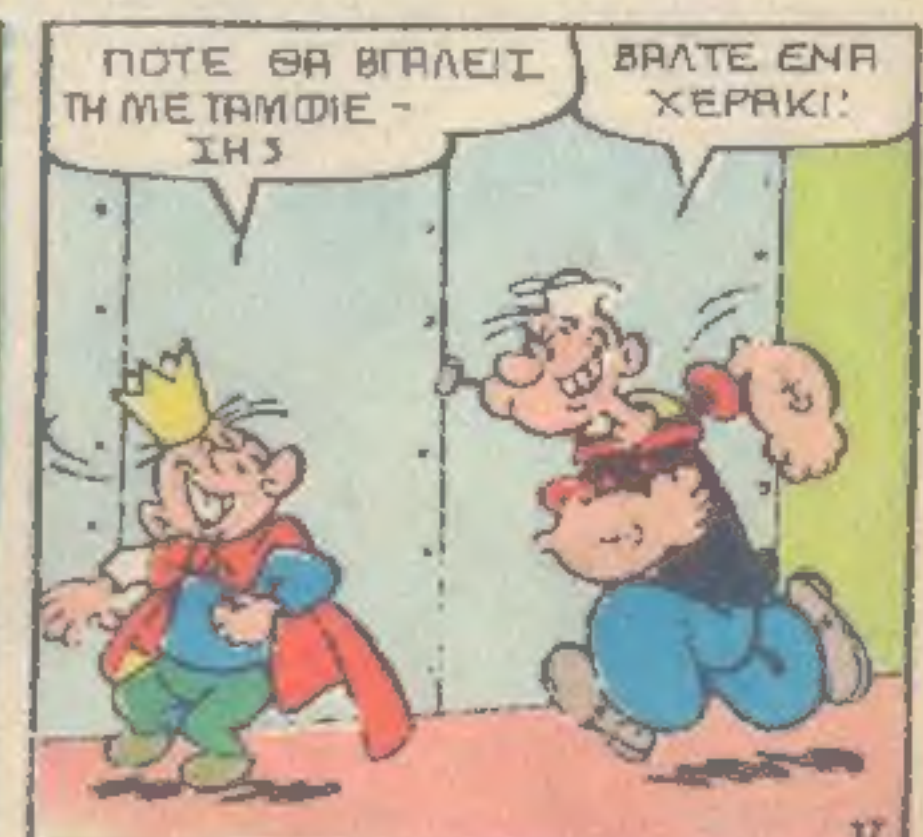
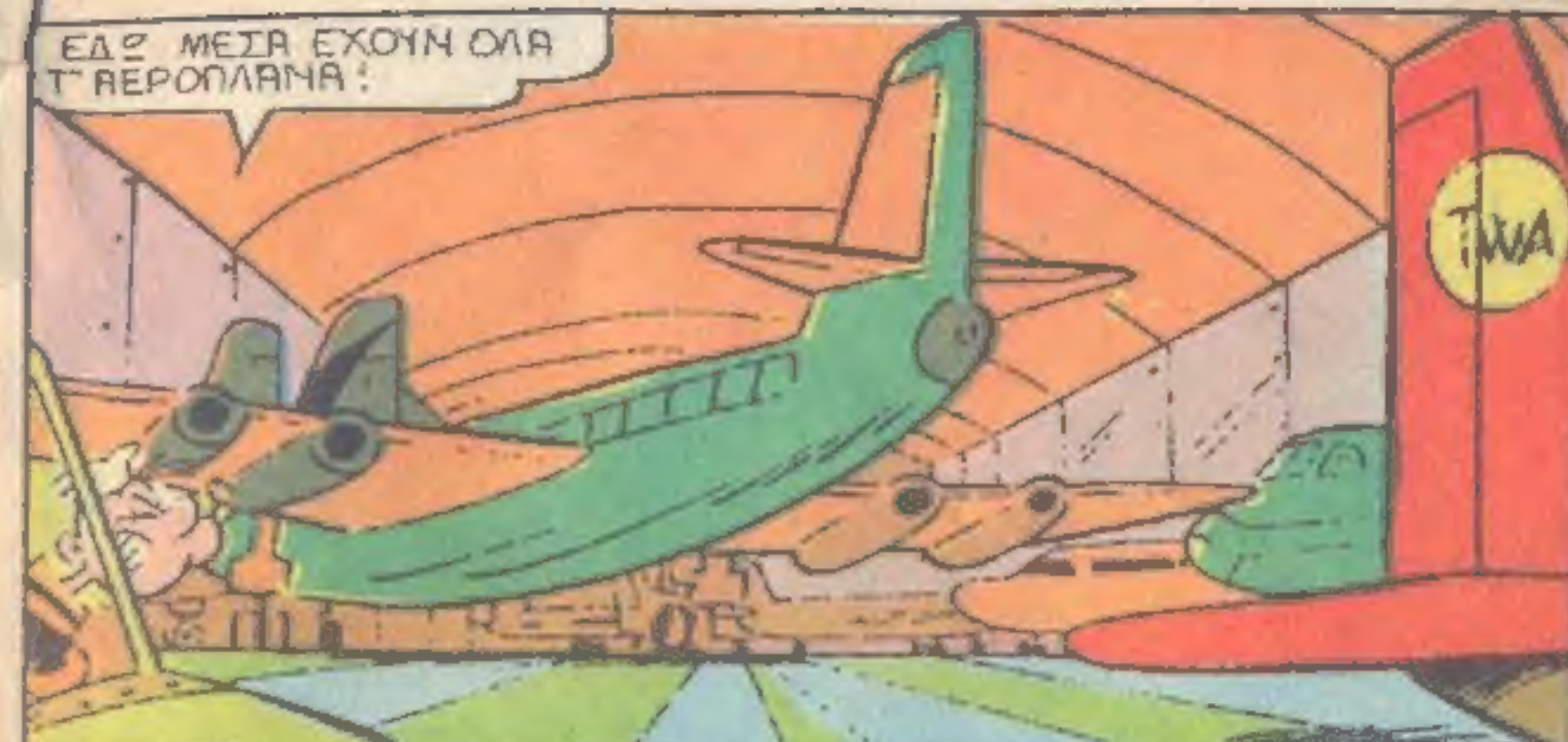
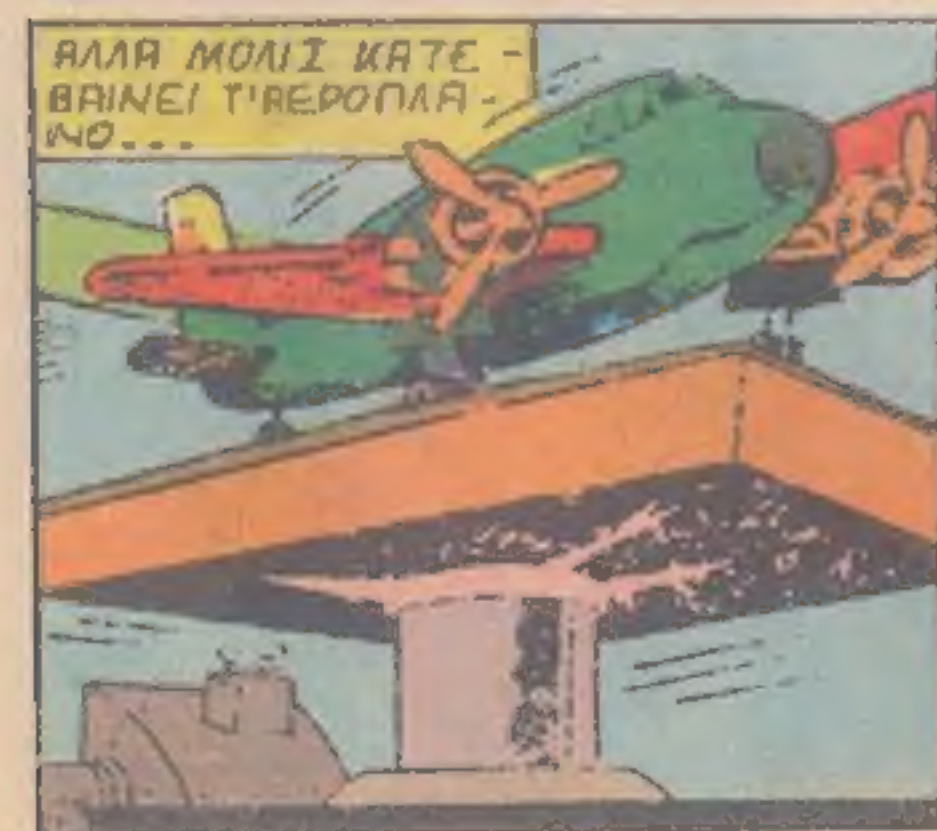
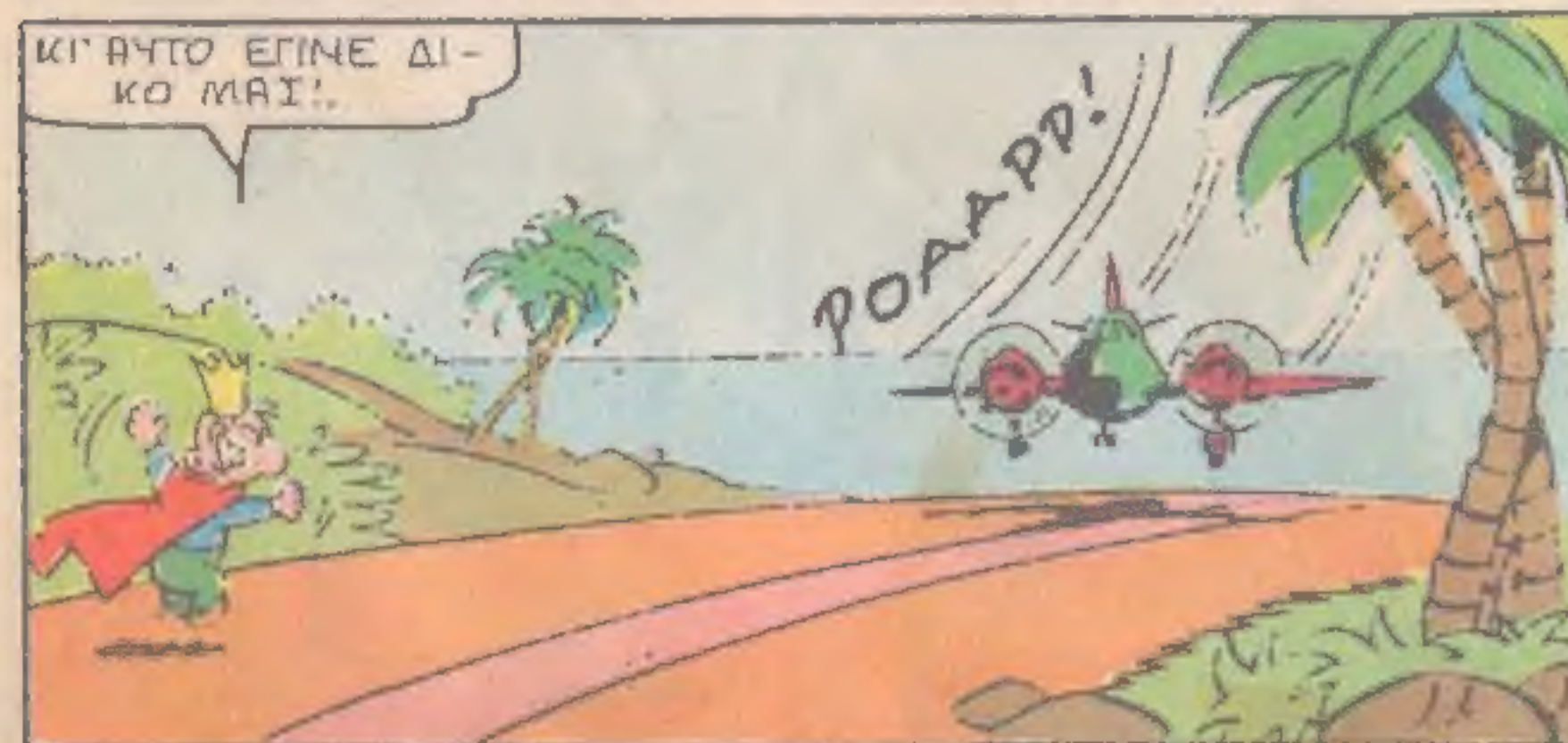
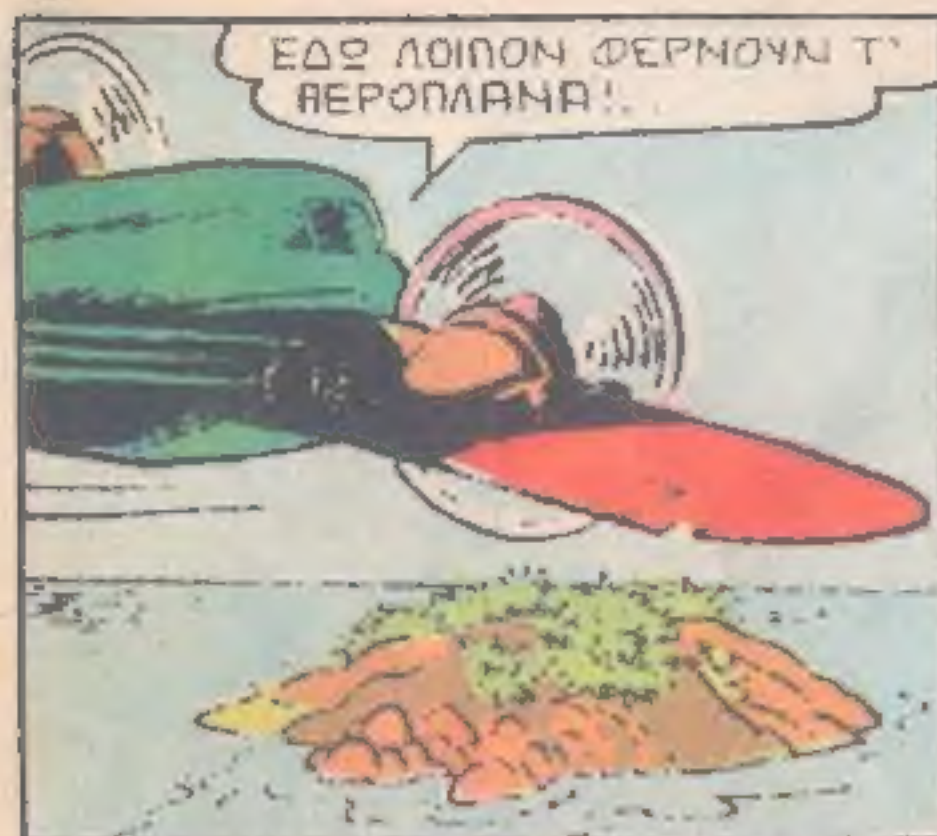

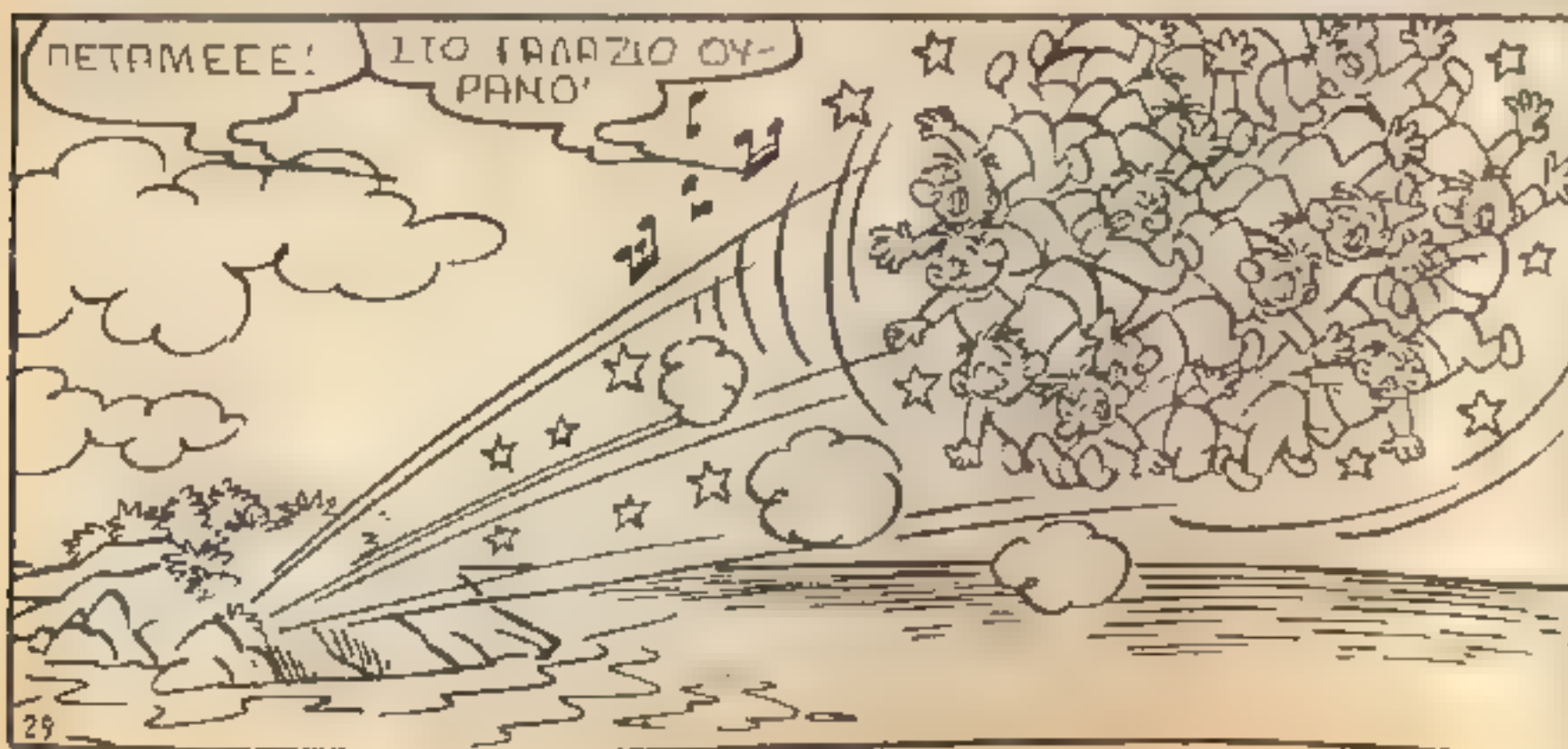

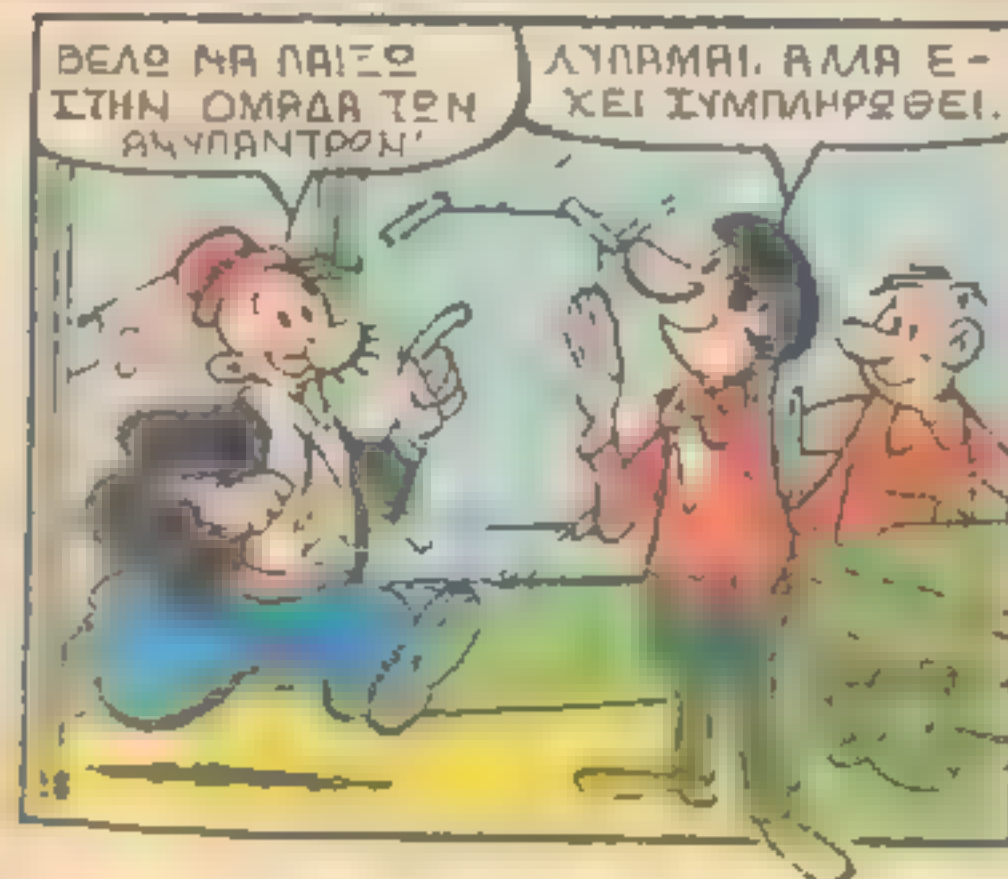
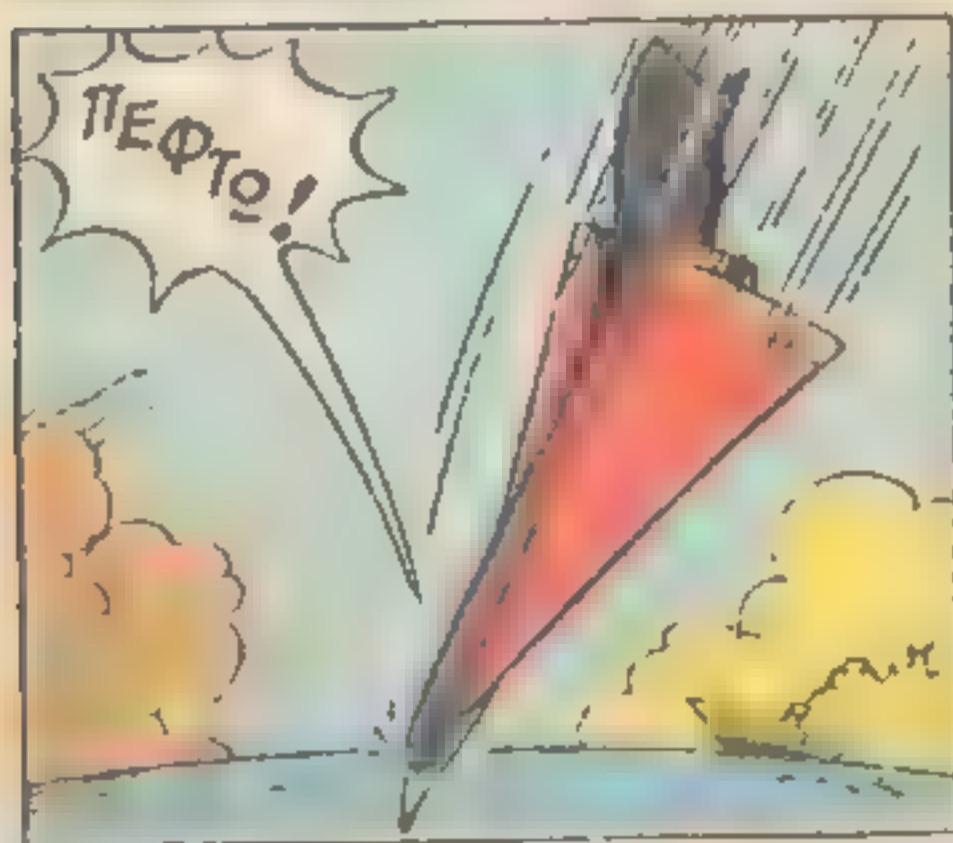

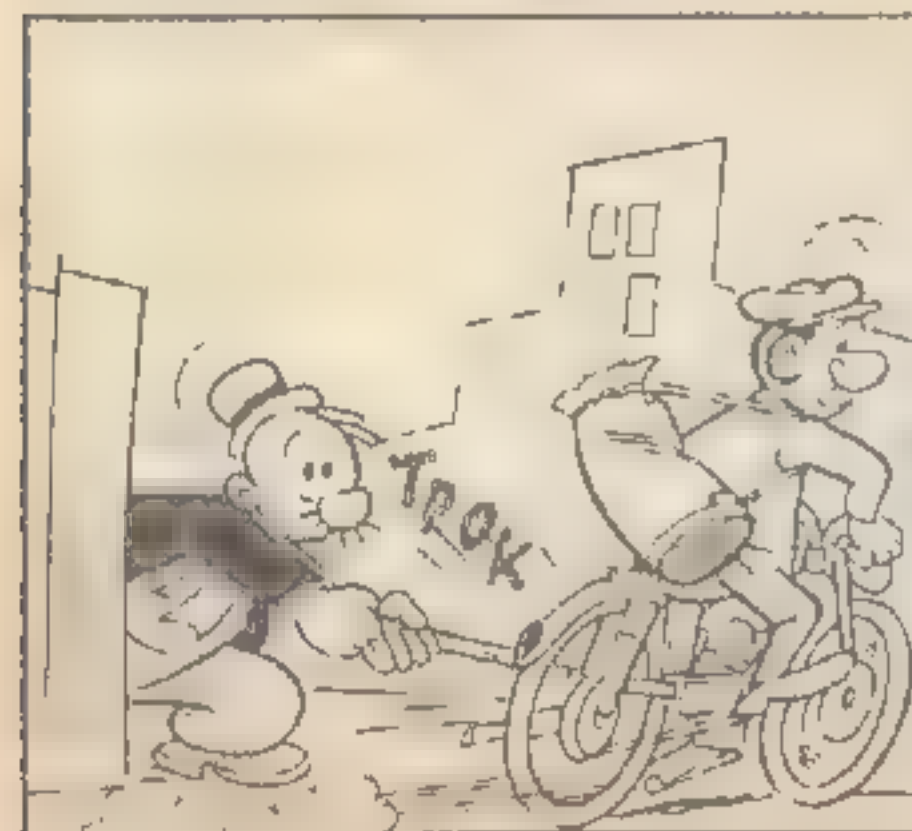
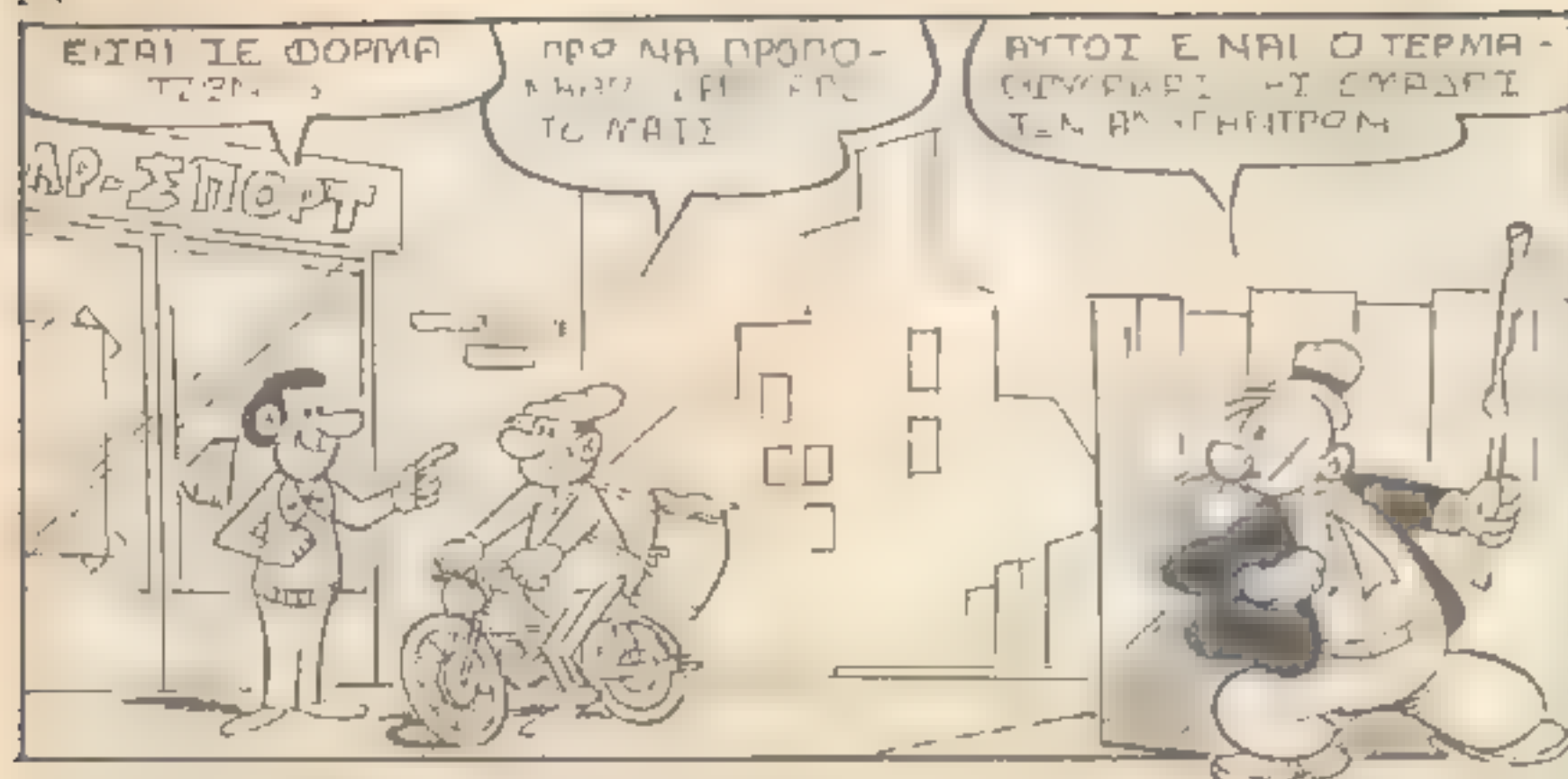

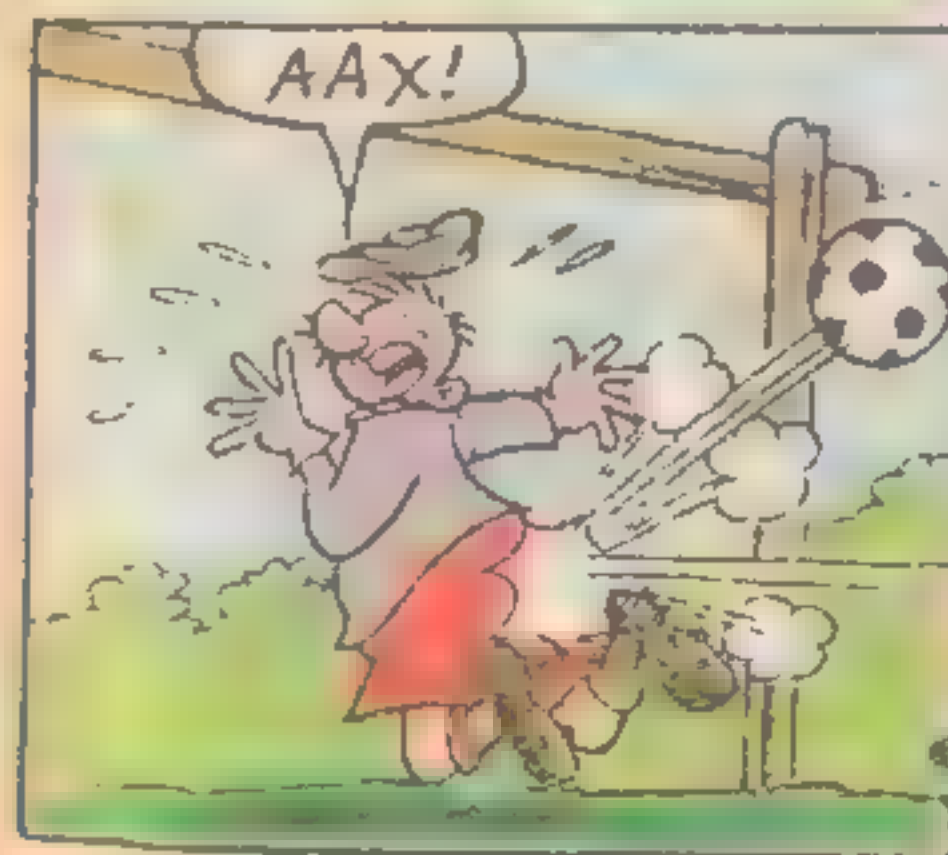
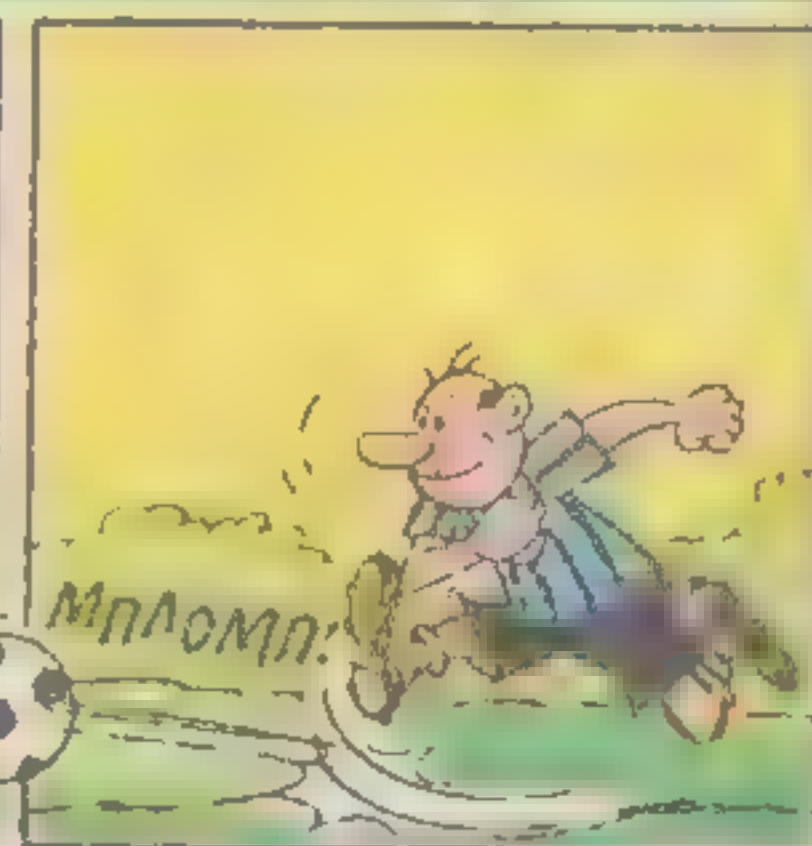

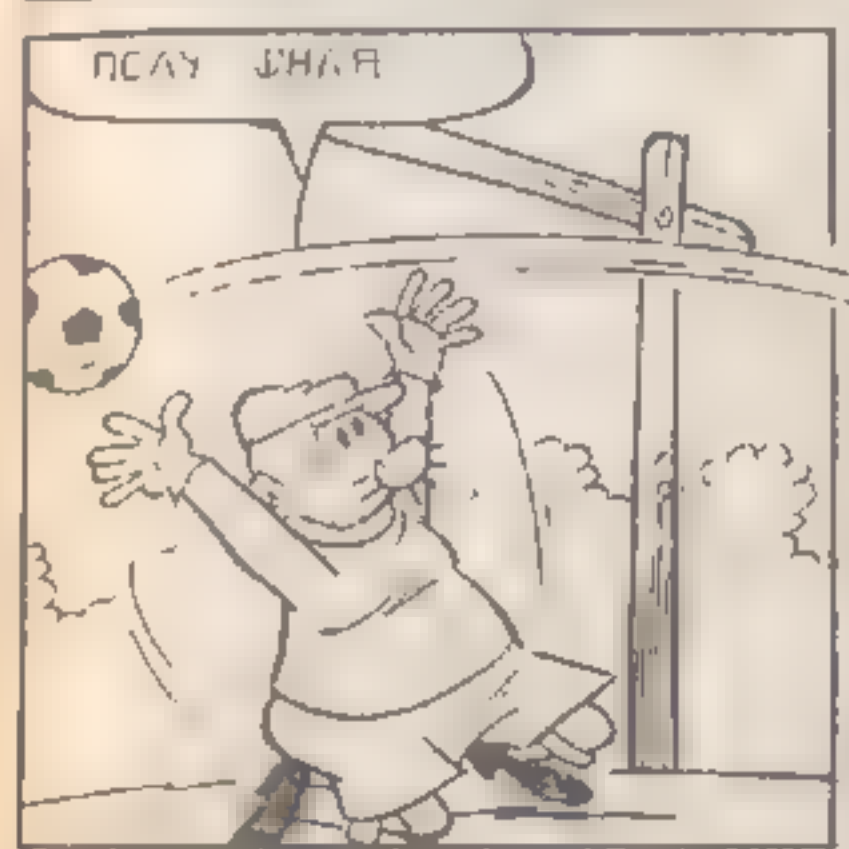

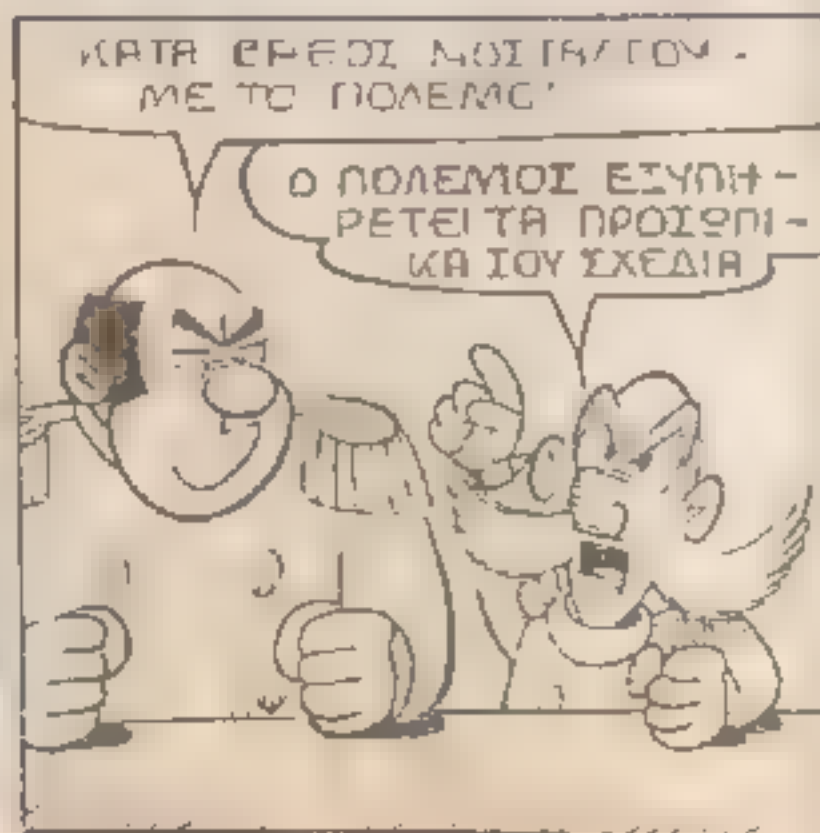

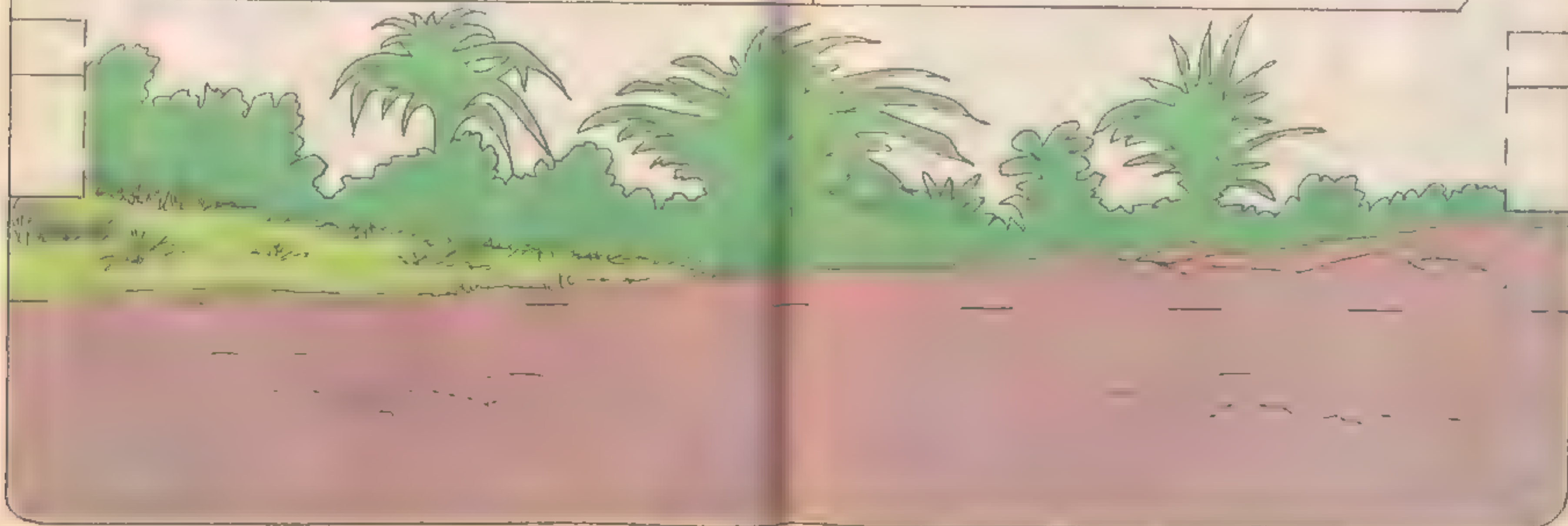
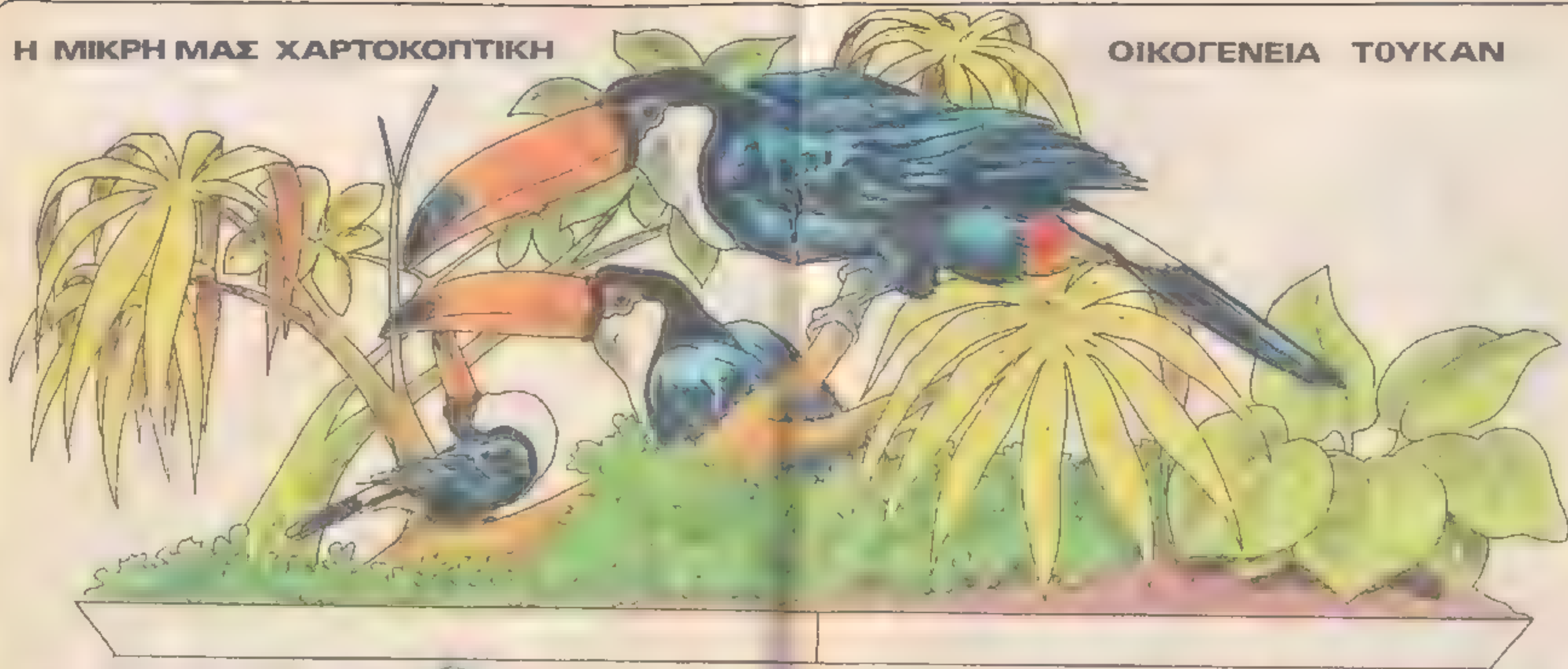
ΟΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥΚΑΝ

ΤΟΥΣ ονομάζουν «κυνηγούς ένθυμιων» και δεν σταματούν μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να αποκτήσουν ένα αξιόλογο αντικείμενο συλλογής. Άκομα και η υποδαυτική σιγή του νεκροταφείου της Βενετίας δεν τους εμποδίζει να κλέβουν τρεις φορές τον ξυλινό σταυρό του ταφού του μεγάλου μουσουργού Στραβίνσκυ.

Είναι χιλιάδες εκείνοι που κλέβουν διαφορά αντικείμενα, για να παροτίσουν τις συλλογές τους.

Προκειται για αληθινές συλλογές κλοπιμαίων, μολονότι οι δημόσιοι και ιδιοκτήτες αυτών των συλλογών διαφέρουν από τους κοινούς κλεφτές.

Το φαινόμενο έχει λάβει ιδιαίτερες διαστάσεις στην Αγγλία και οι συλλέκτες αυτοί του είδους αποκαλούν την δραστηριότητά τους «κυνήγι ένθυμιων».

Φυσικά, οι φυλακές των θρασυών του Ηνωμένου Βασιλείου της Βρετανίας, έχουν έντελως διαφορετική γνώμη. Κυρίως, όταν λείπουν τα σιδηρένια χτυπητήρια (ρόπτρα) από την πύλη της βασιλικής κατοικίας του Σαντριγκχαμ, όπως συμβαίνει συχνά.

Ένας επίσκεπτης του σπηλαιου Γουκεν Χόουλ, στο Σόμερσετ, σκεφθηκε μία μέρα, ότι θα μπορούσε να πλουτίσει τη συλλογή του με ένα αντικείμενο ηλικίας 42.000 ετών! Έτσι, έκλεψε ένα κομμάτι από ένα σταλαγμίτη. Άλλα, θγαιώντας από το σπηλαιο, έβρέθηκε πλαισιωμένος από δυο άστρινους, που τον ωδήγησαν στο δικαστήριο...

Ένας άλλος μανιωδής συλλέκτης από το Μπιρμιγχαμ παραλαμβάνει στη συλλογή του 955 μισόκιλα κρασίδι, όλα μαρκαρισμένα, χρονολογημένα και κλεμμένα από τις ταβερνίες, που επισκέφθηκε κατά καιρούς. Φυσικά, γι' αυτόν δεν είναι κλοπιμαία, αλλά... ένθυμια!

Τα μεγάλα ξενοδοχεία και τα κέντρα διασκεδάσεως σ' όλο τον κόσμο, χάνουν κάθε εβδομάδα διακοές ποτήρια και άλλα αντικείμενα, που πηγαίνουν στις συλλογές των κυνηγών ένθυμιων. Μαρκαρισμένες πετσέτες, μαχαιροποιούνται και άλλα είδη εξαφανίζονται καθημερινώς από τα μεγάλα ξενοδοχεία, τα κοσμικά κέντρα τα αεροτάνια και τις κατασκευές.

Για να σταματήσουν τους «κυνηγούς ένθυμιων» οι αγγλικές αεροπορικές εταιρίες έπαψαν να μαρκαρίζουν με τα όνοματά των πλοίων τους, τα διαφορικά αντικείμενα, που χρησιμοποιούν οι επιβάτες των πλοίων. Το μέτρο αποδείχθηκε σφοδρά τον ένοχο οι ήδη ροδόμο της Αγγλίας καθ'...

ΚΥΝΗΓΟΙ ΕΝΘΥΜΙΩΝ

σαν φθινα υπερδυσία.

Στα 1972, που εφαρμόστηκε για πρώτη φορά αυτό το μέτρο, ελάχιστα μαχαιροποιούνται έλικες.

Την ίδια εποχή, οι προμηθευτές της Βουλής των Κοινοτήτων κατήγγειλαν τις κορώνες από τα διαφύρα σκευή που χρησιμοποιούσαν οι βουλευτές. "Υστερ' ότ' αυτό το μέτρο, οι απώλειες μειώθηκαν σημαντικά.

Με λίγα λόγια, το κυνήγι ένθυμιων έχει καταστήσει αληθινή μαστίγια. Χρειάστηκαν πολλές ημέρες εργασίας, για να επισκευασθούν οι τοίχοι του πυργού του Ούνδσβαρ, ύστερα από μία «επιδρομή» κυνηγών ένθυμιων.

Οι πιπες από το άγαλμα του Πήτερ Πάν, στο Κένσιγκτον Γκάρντενς του Λονδίνου, διαρκώς εξαφανίζονται...

Η ναυαρχίδα του Νέλσωνος (το περιφημο πολεμικό σκάφος «Βικτόρια»), που έχει μετατραπεί σε μουσείο, έχασε κάποτε δυο δειφές των 20 λίτρων!

Και οι αιγυπτιακές πυραμίδες, χάνουν κάθε χρόνο τουλάχιστον 2 τόννους πέτρες, που κλέβονται από ξένους επισκέπτες, κυνηγούς ένθυμιων...

Τα μαλλιά προσελκύουν ιδιαίτερα τους συλλέκτες. Τουφές μαλλιών από το κεφάλι του Νέλσωνος και τριχες από τις ουρές βασιλικών αλσέων δεν λείπουν από καμμία συλλογή κλοπιμαίων, στην Αγγλία.

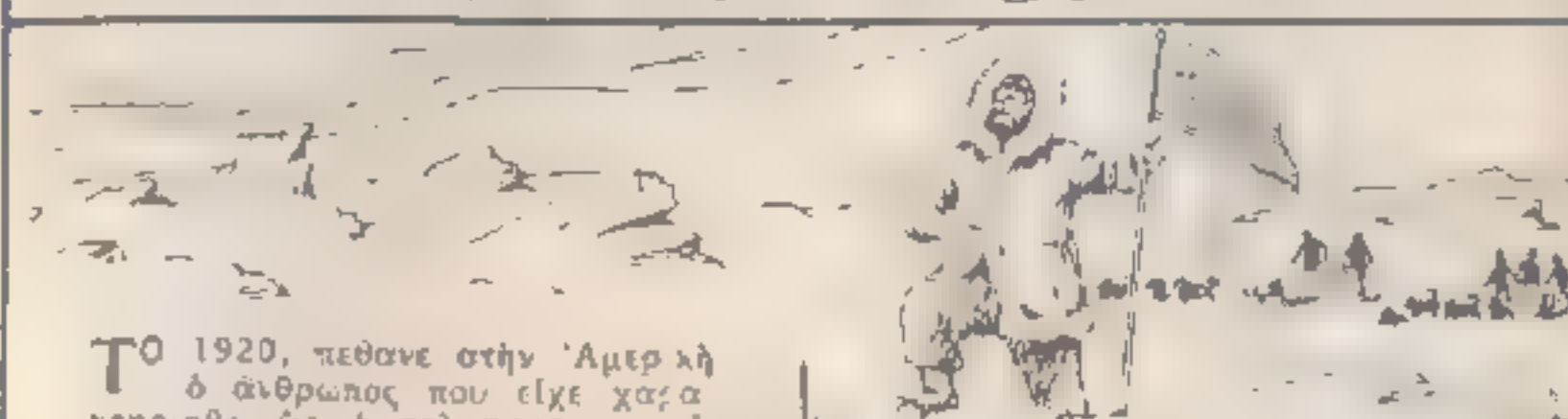
Φυσικά, όταν αντικείμενα αυτού του είδους παίρνουν τέτοια αξία, δεν λείπουν οι ατομικές.

Έτσι, με τα μαλλιά, που οπασίθεται ότι προέρχονται από το κεφάλι του Νέλσωνος, θα μπορούσε να σκεπασθεί μία μεγάλη αποθήκη! Η ίδια αποθήκη θα μπορούσε να κατασκευασθεί, με το ξύλο που οπασίθεται ότι προέρχεται από τον Τιμιο Σταυρό...

Τα σπόρ έχουν τους ειδικούς συλλέκτες τους.

Για τον πυγμάχο Ουώλτερ Φαρρέλ, το καλύτερο τροπαιο ήταν ένα κομμάτι από το... ρίγκ πυγμαχίας Σπαιόν Κόπ, στην Λιβερταλ, που το έχει στρώσει στο κρεβάτι του!

ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΒΟΡΕΑ

ΤΟ 1920, πέθανε στην Αμερική ο άνθρωπος που είχε χάσει κτηριοθώ ως ο τολμηρότερος εξερευνητής των άρχων του αιώνα μας, ο Ρόμπερτ Έντουιν Πήρ. Είναι ο άνθρωπος που πρώτος πήρε έδαφος και βό, περίπου, χρόνια, τους παγούς του Βορείου Πόλου, πραγματοποιώντας έτσι έναν ούλο από τους μεγαλύτερους στην ιστορία των εξερευνήσεων.

Από πολύ νωρίς, ο Πήρ, ώριμωόταν αυτό που στην εποχή του θεωρείτο σαν μία καθαρή ούτοπια, για να μην πούμε τριλλία φθασή στον Βόρειο Πόλο. Αξιώματικός του Αμερικανού Πολεμικού Ναυτικού, είχε στη διαθεσί του όλα τα μέσα για να μελετήσει τους ορούς ενός παρόμοιου έγχε ρήματος, και στα 1900, σε ηλικία 44 ετών, παραιτείται για να έλδοθι άπερισπαστος στις προετοιμασίες για το μεγάλο του έγχερμα.

Κατακτησι του Βορείου Πόλου είχε επιχειρηθί και από άλλους, πριν από αυτόν, όμως οι αποστολές εκείνες, λόγω ανεπαρκείας της προετοιμασίας τους και του άκαταλλήλου του ύλικου, απέτυχαν. Κανείς δεν μπόρεσε να φθάσει ως τον Β. Πόλο. Κι' ο Πήρ ωρκίστηκε να το πετύχει αυτός.

Το πρώτο που έκανε ήταν να προσαρμοσθί προς τους σκληρούς κλιματολογικούς ορούς που επικρατούν στις πολικές εκτάσεις. Πήρε, λοιπόν, την γυναίκα του και πήγε να ζήσει ένα διάστημα στη Γροιλανδία μαζί με τους Εσκιμώους, μοιραζόμενος μαζί τους τις κακουχίες και την ζωή, γενικά, στις άξενες αυτές περιοχές, διδασκόμενος ταυτόχρονα από τους αυτόχθονες τον χειρισμό των έλκηθρων, την χρησιμοποίησι των σκυλιών και ό,τι άλλο είχε σχέση με την ζωή πάνω στους πάγους. Όταν είδε πως ήταν καθ' όλα έτοιμος, επιβιβάσθηκε τον Μαρτίο του 1905 σ' ένα πλοίο 1500 τόν-

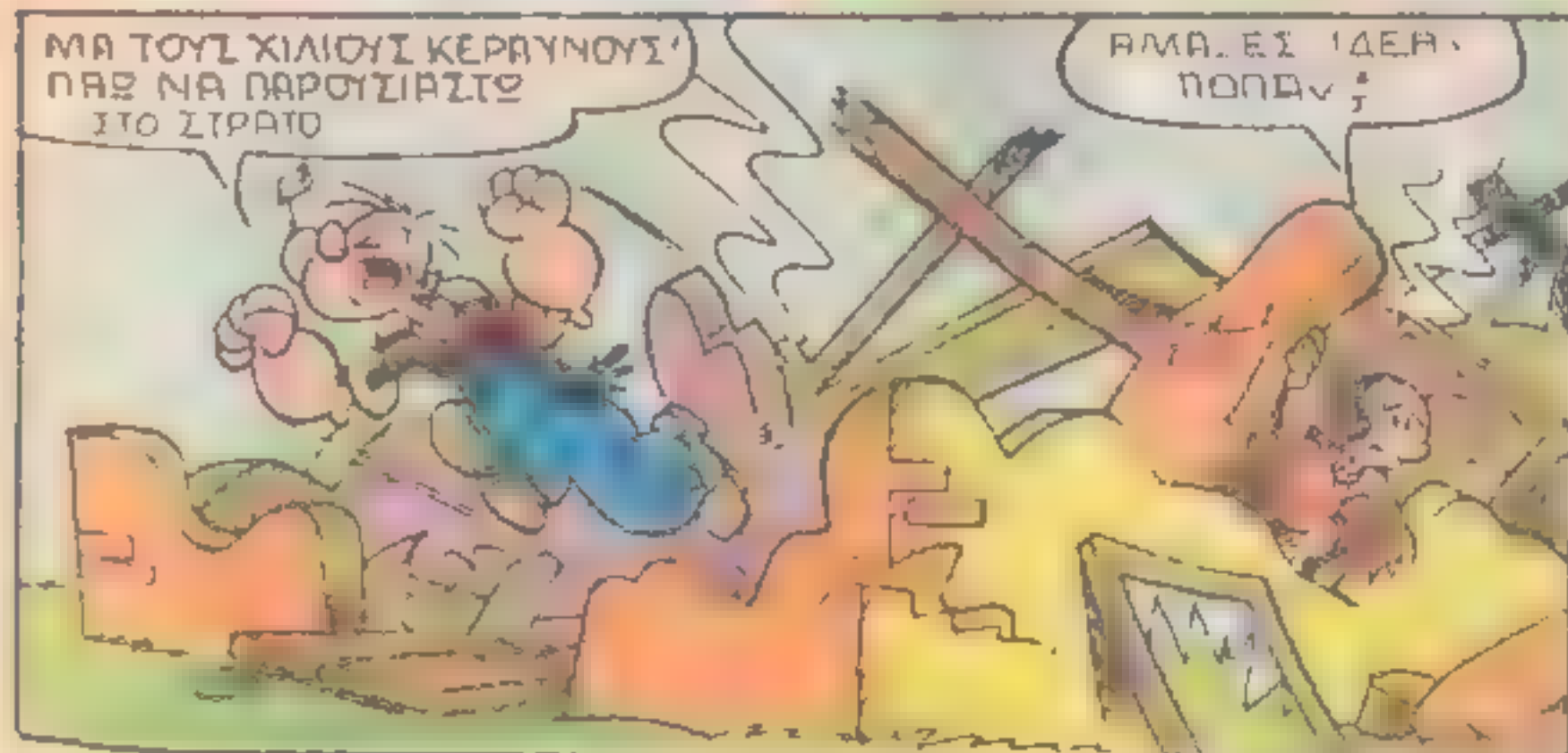
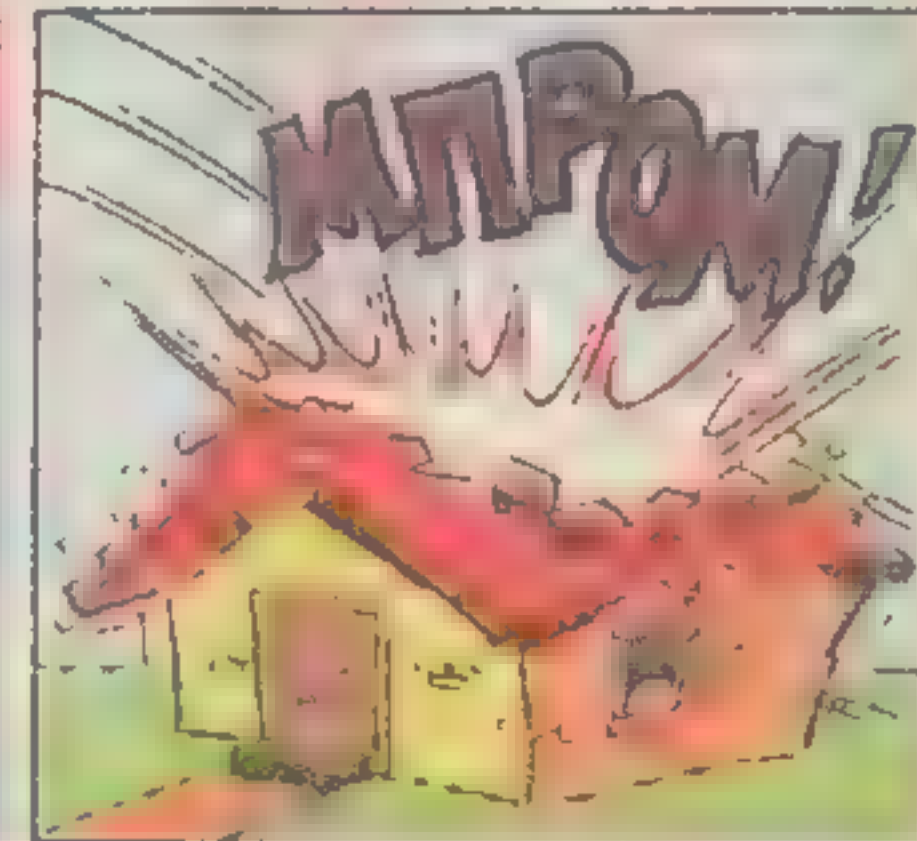
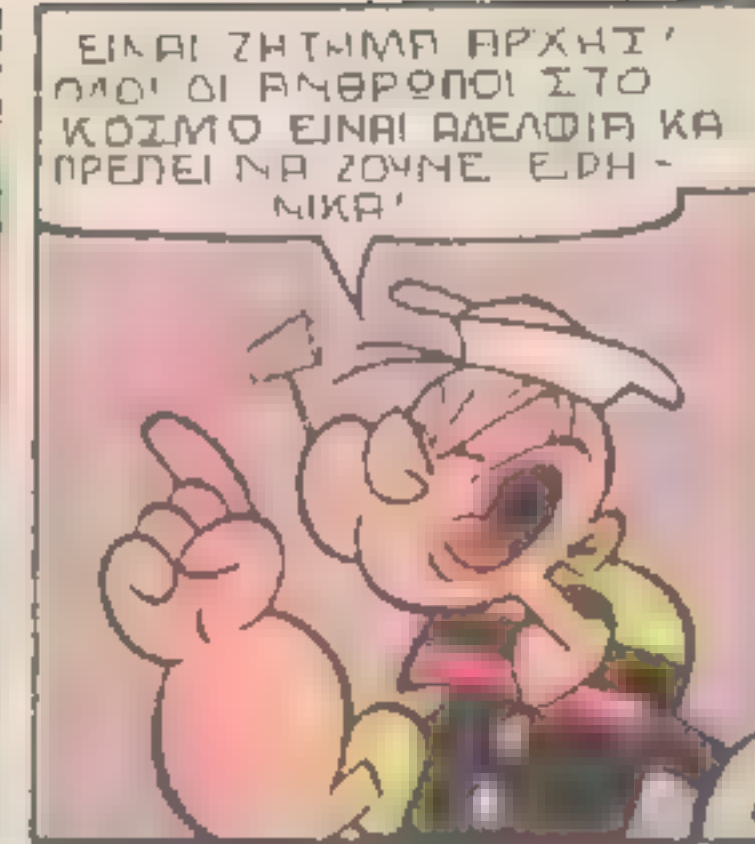
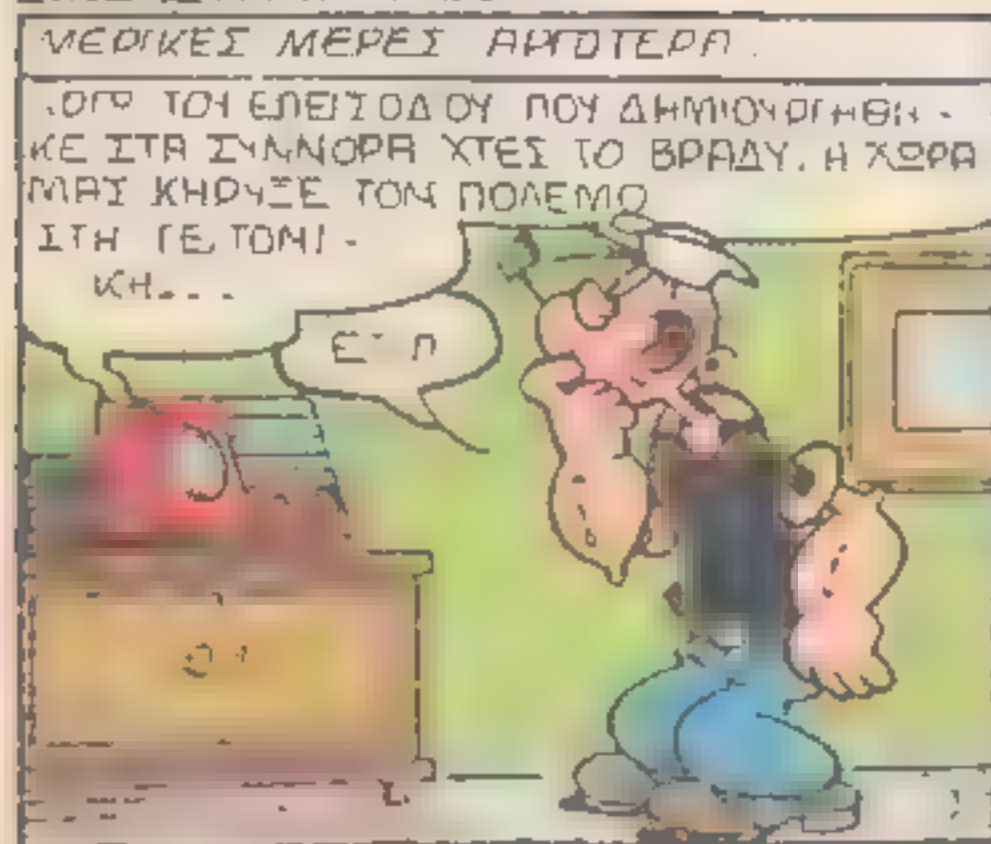
νων, στο «Θεοδ. Ρουζβέλτ», που είχε θέσει στη διάθεσί του η Αμερικανική Κυβέρνησις και ξεκίνησε για τα βόρεια. Ο χειμώνας τόν βρήκε στη γή του Γκρόντ. Εκεί έμεινε ως την Άνοιξη, όποτε ξεκίνησε με μία μεγάλη φάλαγγα από έλκηθρα φορτωμένα με προμήθειες, όπλα, έπιστημονικά όργανα και άλλα εφόδια.

Η πρώτη του, όμως, αυτή προσπάθεια άπέτυχε. Ο Πήρ αναγκάσθηκε να επιστρέψι στη Βασι του, αφού έφθασε σε απόστασι 300 χλμ. από τον Πόλο. Δεν άπογοητεύθηκε ωστόσο.

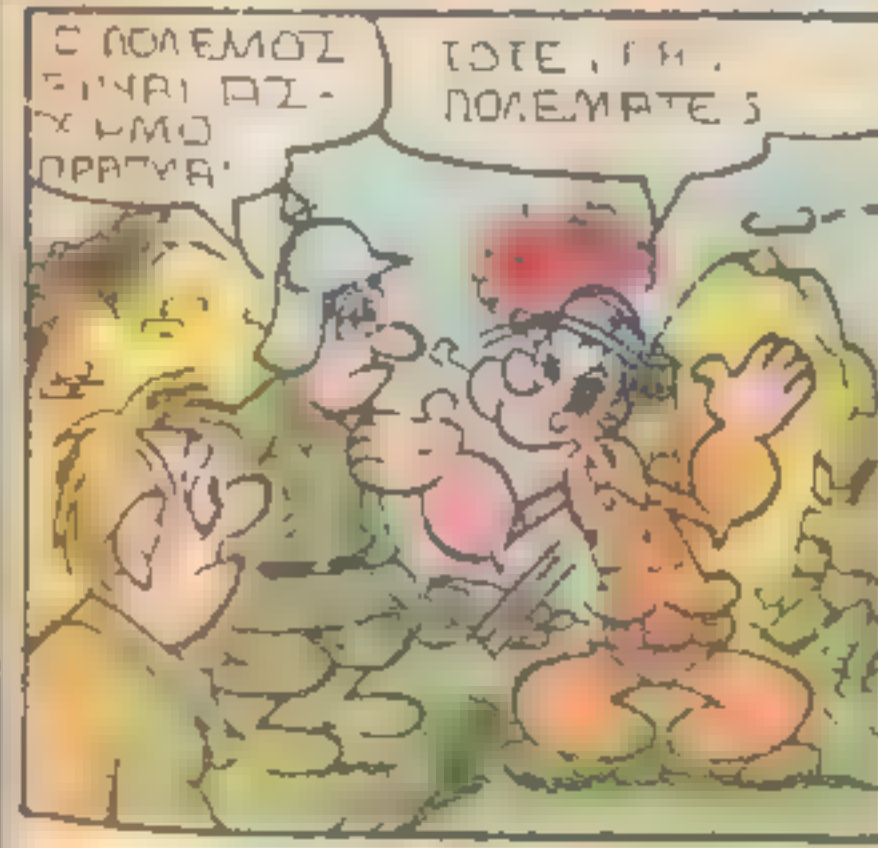
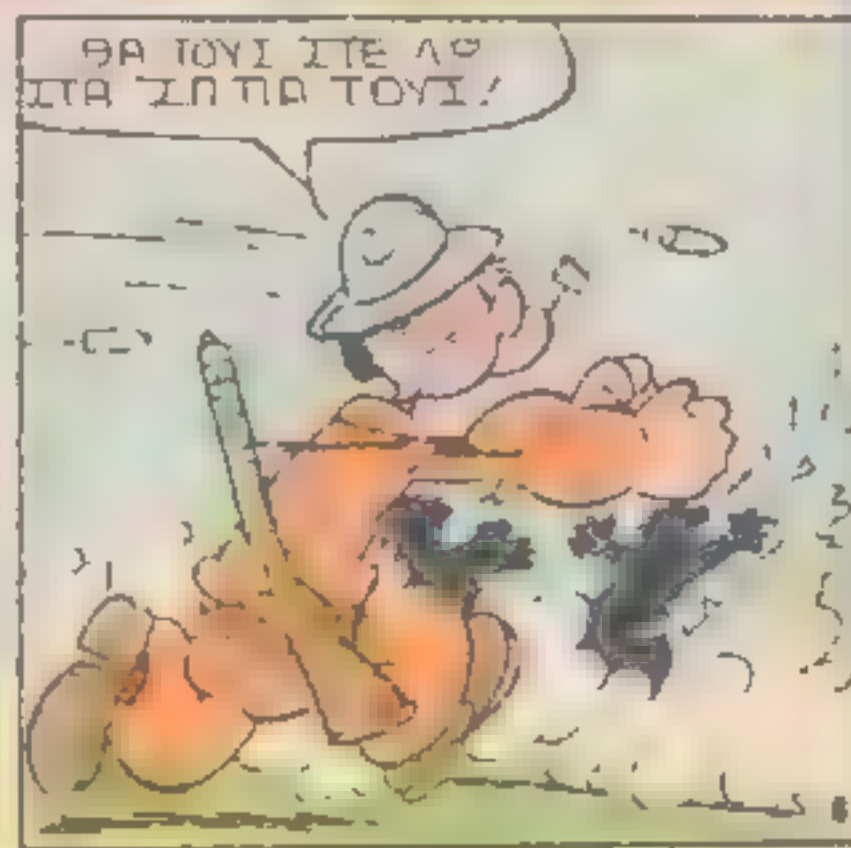
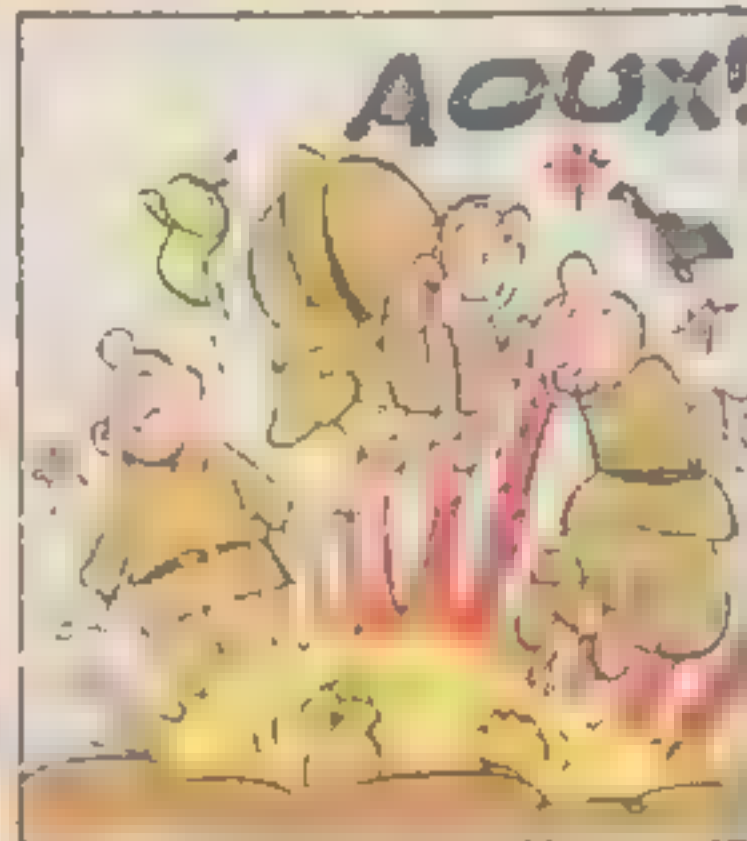
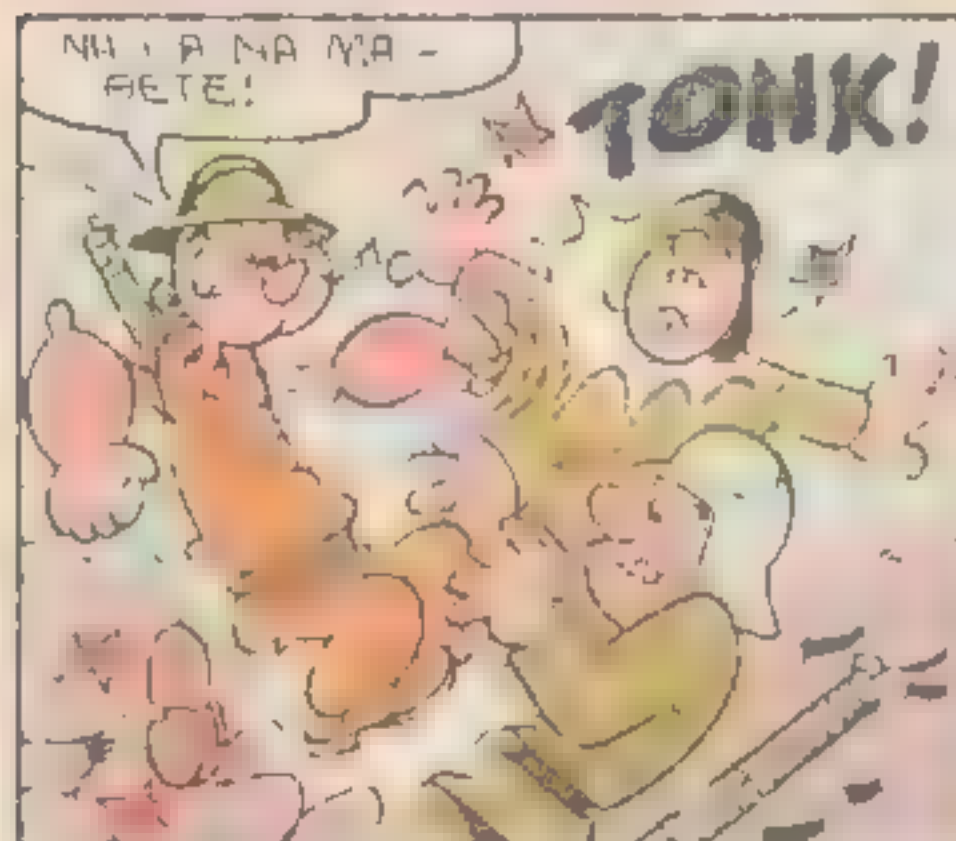
Δυό χρόνια αργότερα, ο τολμηρός αυτός Αμερικανός ξεκινούσε πάλι. Αυτή τη φορά με άλλο πλοίο, καλύτερο, και πλουσιότερα εφοδιασμένο, τον «Προσήμερος». Προχώρησε άρκετα προς τα βόρεια, αλλά και πάλι ο χειμώνας τον άνάγκασε να σταματήσει. Αποβιβάσθηκε με τους άνδρες του και τα σκυλιά του στους πάγους, έστησε το άχειμαδόν του κι έμεινε εκεί ως την Άνοιξη. Τέλη Φεβρουαρίου και με θερμοκρασία 33 βαθμών υπό το μηδέν, ο Πήρ, άνυπόμονος, ξεκίνησε για τα ένθότερα.

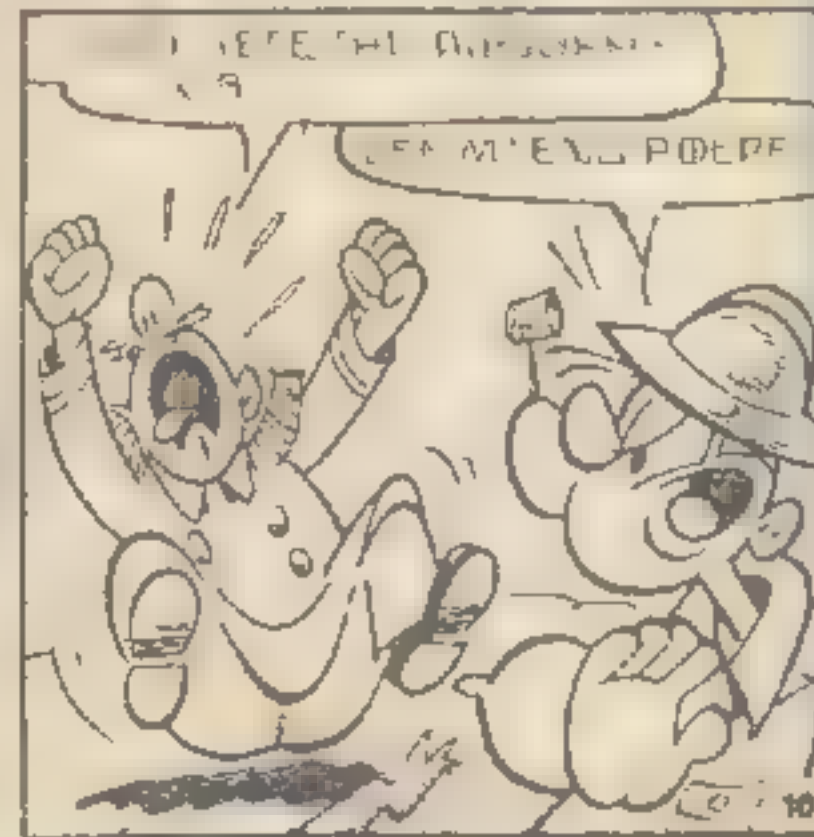
Τον Αύγουστο, ο Πήρ, βρισκόταν άκόμη σε απόστασι 250 χλμ. από τον Πόλο. Ήταν τώρα με 5 άνδρες μόνο για συντρόφους και 40 σκυλιά με 5 έλκηθρα. Παλεύοντας με μυριες δυσκολίες, τόν Σεπτέμβριο του 1909, κατώρθωσε να διασχίσει και τα 250 χλμ. που άπέμεναν και να στήσει στον Βόρειο Πόλο την Αμερικανική σημαία. Τα γεγονότα είχε τότε τεράστια άπληρησι σε όλον τόν κόσμο και δικαία θεωρείται σαν μία από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του άνθρωπίνου πνεύματος αλλά και της άκατανίκητης θεληματικότητας.

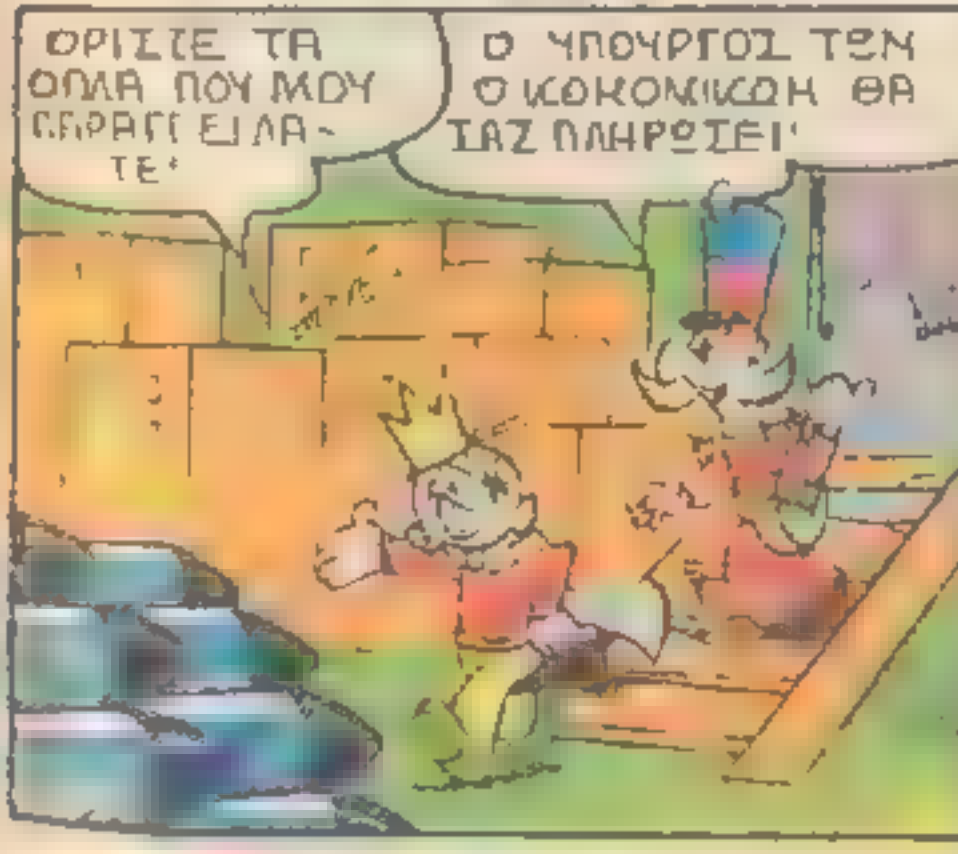
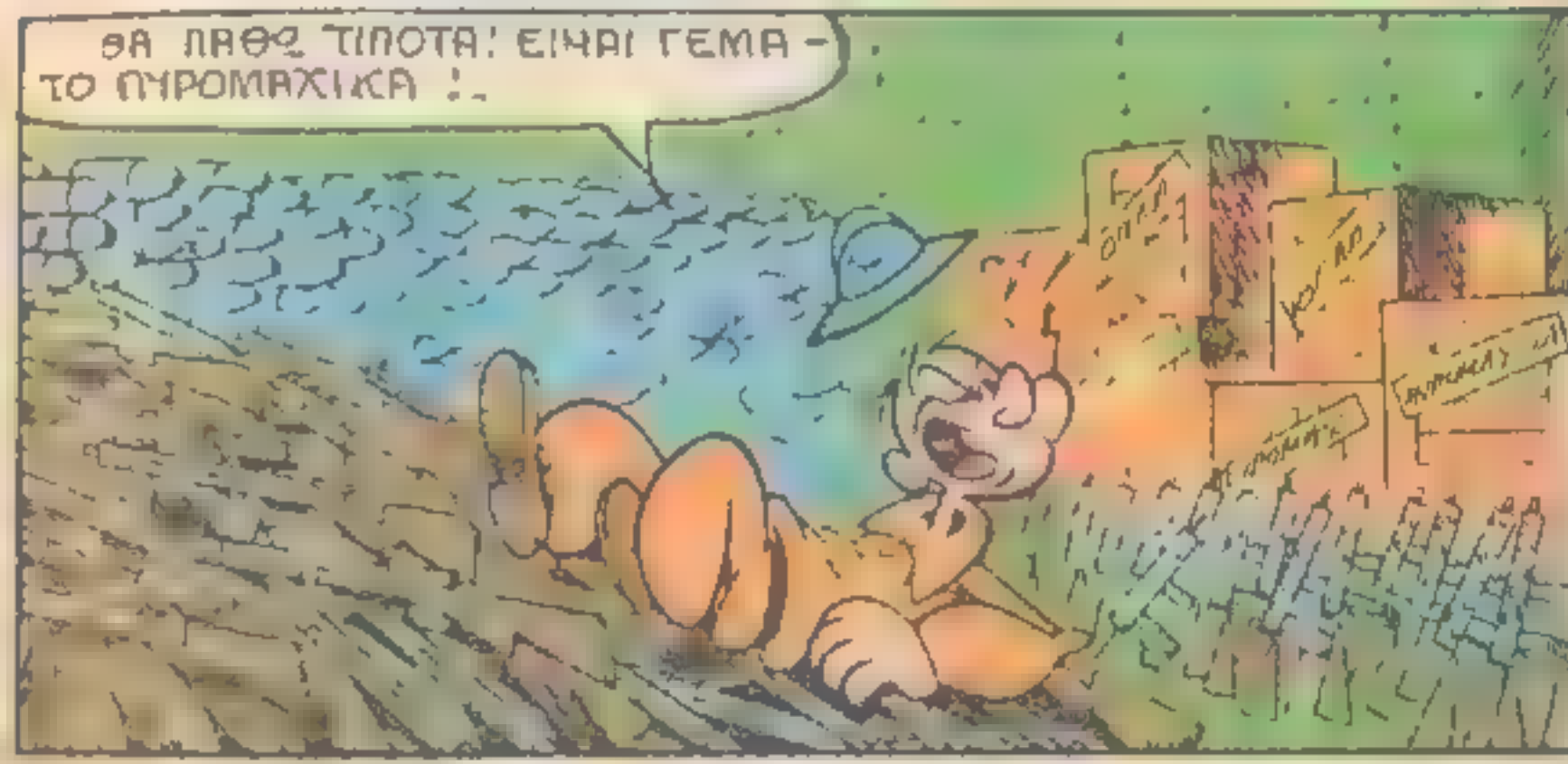
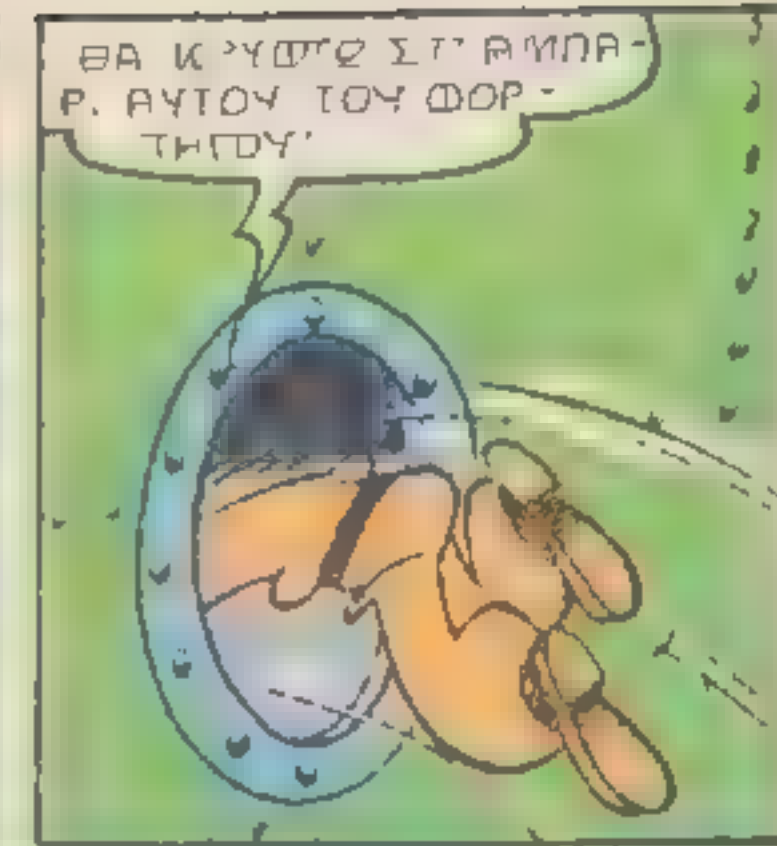
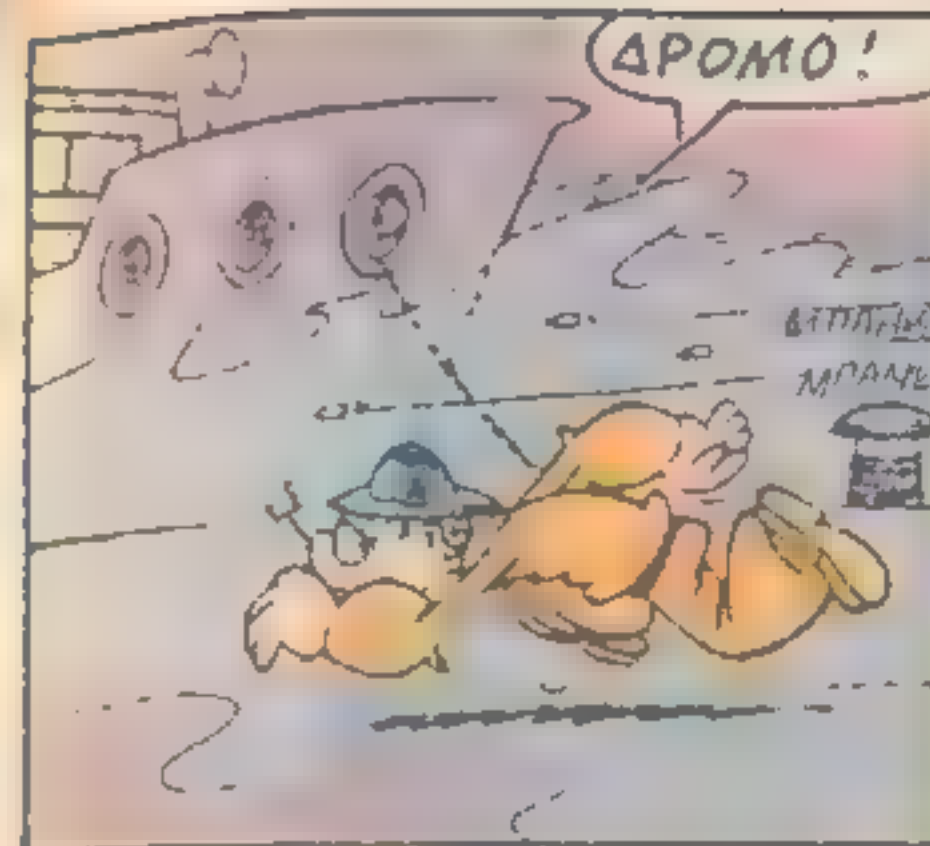
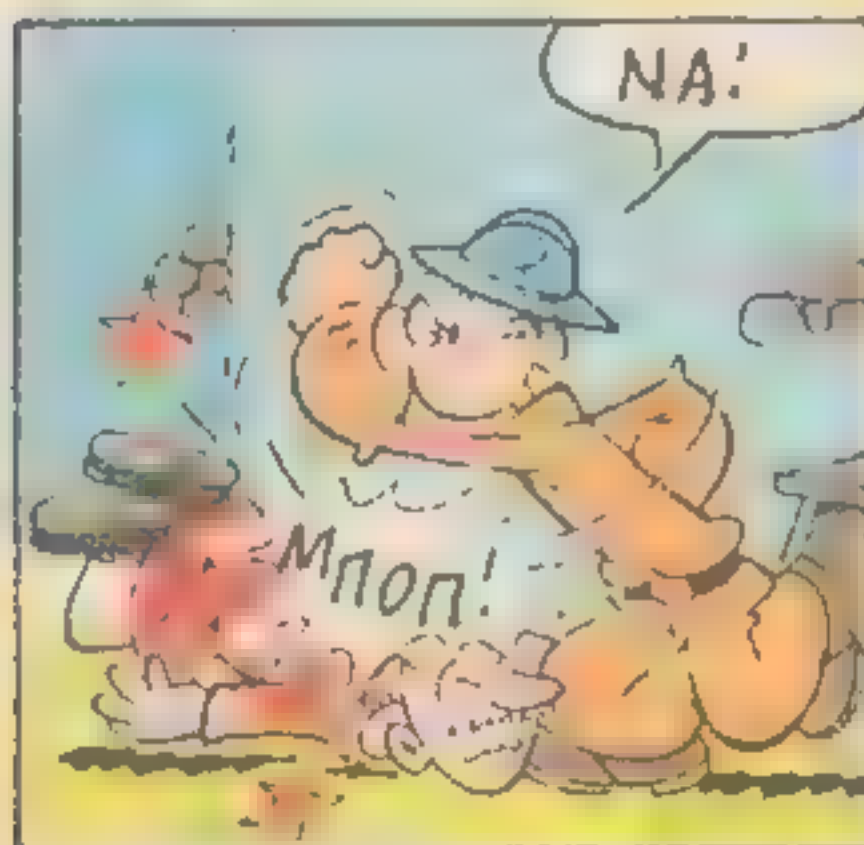

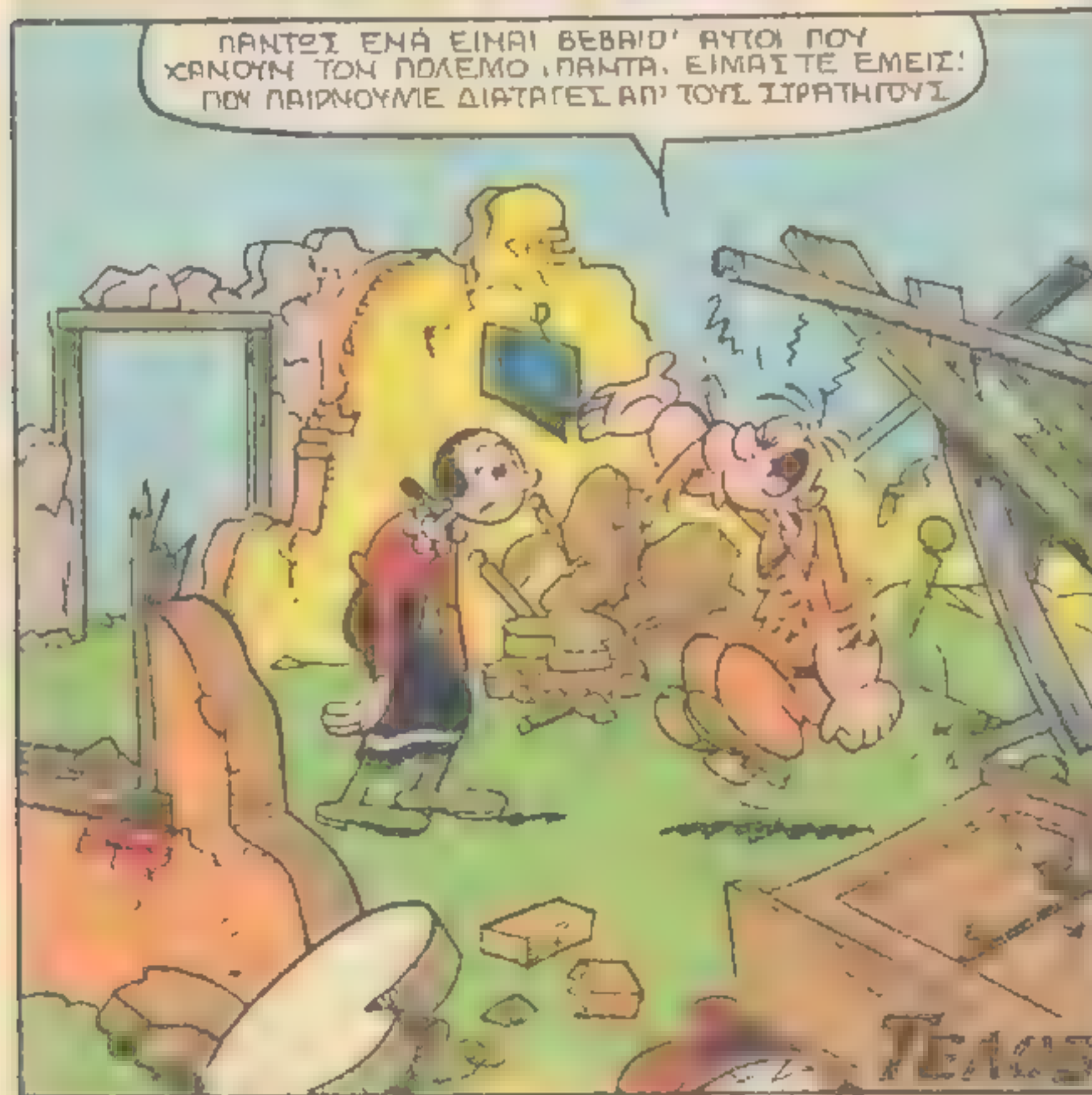

ΓΙΑ φορά, λέει, σ' ένα καταγαλινο ακρογιάλι της Πάπμου, ήτανε ένας αλυστήρας μεγάλος δράκος, που τόν λεγανε 'Ορτο, δηλαδή, δροθιο.

Τόν 'Ορτο τόν λούζανε άπαλα, όταν ήτανε γαλήνη τ'α καταγαλινα νερα τού 'Ικαρίου πελάγους, καί τ'α ίδια νερα τόν δερνανε άλυπητα, όταν ήτανε τρικυμία, αλλά ο 'Ορτός έμενε πάντα άρθός, άλύγιτος κι άκλόνητος.

Στήν κορυφή τού 'Ορτού έφτανε κάπου - κάπου καί καθότανε ένας γερο - γλάρος, πού οί Πατριώτες ψαράδες, τόν λεγανε, ποιος ξερει γιατί, γερο - Χρυστόδουλο.

Μ'α μέρα τού καλοκαιριού, ήρθε κι έριξε άγκυρα μ'α ολόλευκη βαρκούλα μ' ένα ολόλευκο πανί, πού τή λεγανε εφοργόνα.

Αυτο τ'όνομα τής έδωσε ο φτωχός ψαράς ο Παντελιός, πού

δουλεύοντας χρόνια στή θάλασσα, τήν είχε παραγγείλει καί τού τή φτιάξανε στο καρινάγιο, στο καπηγειο τού νησιού.

Λογάριαζε ο ψαράς, ο Παντελιός, να πετύχει καλές ψαρές με τή εφοργόνα του, καί να τήν ξεχρεώσει, γιατί είχε άπο μείνει χρέος στο καρινάγιο πού τήν έφτιαξε.

Γι' αυτό, μ'α ώρα πριν ξεμερώσει, δίνει το πανάκι τής βαρκούλας του καί πήγαινε για φάρμα.

Η εφοργόνα όμως είχε πρυμνιά τόν άνεμο φούσκωνε τ'ο πανάκι της καί χοροπηδούσε χαρούμενη πάνω στα κύματα.

Έκείνο τ'ο πρωινό, καθώς περνούσε από τ'ο ακρογιάλι, όπου άρθωνόταν ο 'Ορτός, τού είπε χαδιάρικα:

— Καλημερα!..

Ο 'Ορτός ταχασε!

Καμεις μεχρι σημερα, χιλιάδες χρόνια τώρα, δεν είχε έμδ αφερθεί γι' αυτόν.

Καμείς δὲν τοῦ εἶχε πτεῖ καλημέρα... Γι' αὐτό, εἶπε κι αὐτὸς πρεμούλιαστα κατασυγκινημένος:

— Καλημέρα...

Βέβαια, αὐτὰ τὰ καλημερίσματα, ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, δὲν τ' ἄκουσε.

Ὅμως, ἐπειδὴ ὁ ψαράς ἤξερε πὼς κοντὰ στὸν Ὀρτὸ εἶχε πολλὴ ἀθερί, ἔριχνε, σιγά-σιγά τὸ φιλό δίχτυ του στὴ θάλασσα, καπνάντικρυ στὸν Ὀρτὸ.

Ἔτσι, ὁ Ὀρτὸς κι ἡ «Γοργόνα» συνεχίσανε τὴν κουβεντούλα τους.

— Πὼς σὲ λένε; ρωτᾷ τὸν Ὀρτὸ ἡ παιχνιδιάρη ἡ βαρκούλα ἡ «Γοργόνα».

— Μὲ λένε Ὀρτὸ! λέει ὁ βράχος, γιατί εἶμαι πάντοτε ὀρθὸς στὸν γίγοντας καὶ τὰ ἀγρία κύματα τῆς θαλάσσης δὲν τὰ φοβάμαι!

— Ἐμένα, ὁ ἀφέντης μου, ἀποντάει ἡ βαρκούλα, μὲ θάφτισε «Γοργόνα». Κι ἂν ἤξερες

γρόμματα ἀνθρώπινα, θὰ ἔδλεπες πὼς ἔτσι μ' ἔχει γράψει δεξιὰ κι ἀριστερὰ τῆς πλώρης μου.

— Ἐχω ἀκουστά! λέει ὁ Ὀρτὸς, πὼς οἱ ἀνθρώποι ὀνοματίζουν τὰ καράβια τους. Ἐμένα, μὲ εἶπανε ἔτσι, με ὀνοματῶσαν ἔτσι, καὶ μούμινε. Κι ἂν θες νὰ μαθεῖς, εἶμαι ὁ μαυρὸς βράχος, ἐδῶ κοντὰ, πού ἔχω ὄνομα. Τοὺς ἄλλους οἱ ἀν-

θρώποι, τοὺς λένε μόνο βράχους.

— Θὰ εἶσαι στεναχωρημένος, κατημένος μου, λέει ἡ βαρκούλα, ἐτσι, ὀλομόναχος πού ὀρθώνεσαι σὰ φρουρὸς ἐδῶ, μισὸς μέσα στὴ θάλασσα καὶ μισὸς στὸν ἀέρα!

— Μπα! λέει ὁ Ὀρτὸς. Συναγῆμισα. Κι ἔπειτα δὲν εἶμαι καὶ τόσο μοναχὸς μου... Ἐνα σωρὸ πεταλίδες κι ἀχινοὶ ζητᾶνε ἀπὸ μένα προστασίαν κι ἔχουν στέρες κολληθεῖ ἐπάνω μου. Κάτω, στὰ πόδια μου, ὑπάρχουν μικρὲς σπηλιὲς κι ἐκεῖ μέ-

σα θρῖσκουν καταφύγιο τὰ μικρὰ ψάρια ὅταν τὰ κινηθᾶνε τὰ μεγάλα.

Σταμάτησε νὰ μιλάει γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ὀρτὸς, φάνηκε κουρασμένος καὶ μετὰ σιαέχισε:

— Ἔρχονται, καμιά φορά, ὅταν φυσᾷ ὁ νοτιάς, τὰ φύκια καὶ μὲ χαιδεύουν. Περιδῶλι σωστὸ πάλι εἶναι τὸ σῶμα μου ὅσο εἶναι μέσα στὴ θάλασσα. Ἐνα σωρὸ θαλασσιὰ χορτάρια ἔχουν φυτρώσει καὶ τὰ τσιμπολογᾶνε καὶ τρέφονται μ' αὐτά, ἀχινοὶ καὶ ψάρια, μικρὰ καὶ μεγάλα.

— Κι ὅλα αὐτά, στὸ σῶμα σου πού βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα... κάνει ἡ βαρκούλα. Στὸ σῶμα σου, πού εἶναι ἐδῶ ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν ζεῖ τίποτε.

— Μὰ σαύρα ἔρχεται, κάπου-κάπου καὶ μὲ γαργαλάει, τρέχοντας, ἐπάνω μου, κι ἕνας δρωμολᾶρος, κάθεται στὴν κορυφή μου καὶ μὲ κουτσουλάει ὁ ἄθλιος...

— Δὲν θὰ τὸ κάνει ἀπὸ κακία, κατημένε! λέει ἡ «Γοργόνα».

— Εἶναι ἀγαπῶστος! κάνει θυμωμένος ὁ Ὀρτὸς. Αὐτὸ εἶναι. Ὅπως κι ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος πού ζεῖ ἐπάνω μου. Κα νεῖς δὲν μούπε μεχρι σήμερα, ἕνα εὐχαριστῶ! Ἀκούς, κανεῖς.

— Κανεῖς; ἔκανε ἐρωτηματικὰ ἡ βαρκούλα.

— Μόνο ἐσύ, γιὰ πρώτη φορά, μούπες ἐκαλημέρα... Γι' αὐτό, σ' ἀγαπᾶω!

— Μὰ, κι ἐγώ, σ' ἀγαπᾶω! λέει ἡ βαρκούλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Παντελῖος, ὁ ψαράς, ἄρπαιξε τὸ τιμόνι καὶ ἡ βαρκούλα ἀρχισε νὰ φαύγει ὀλοπαχῶς γιὰ τὸ λιμανάκι.

— Νὰ βλεπόόμαστε, «Γοργόνα»! φώναξε δυνατὰ ὁ Ὀρτὸς.

— Οὐα βλεπόόμαστε, Ὀρτέέέ! φώναξε κι ἡ βαρκούλα δυνατὰ.

Ἔτσι, ὁ Ὀρτὸς, ὕστερα ἀπὸ μυριάδες χρόνια πού θρῖσκότανε ἐκεῖ, σφηνωμένος, βρῆκε κάποιον νὰ τὸν προσέξει κι ἦτανε εὐτυχισμένος.

Περίμενε, κάθε πρωί, μὲ τὸ γλυκοχάραμα, τὴ φῆλη του καὶ μέχρι νὰ ρίξει τὰ δίχτυα του ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, μιλοῦσε κι ἄνοιγε τὴν καρδιά του στὴ βαρκούλα τὴ «Γοργόνα».

Κι ἐκείνη ἦτανε περήφανη, πού εἶχε ὅνα τόσο γερο καὶ λεβεντὴ φίλο. Καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση μιλοῦσε μὲ τὸ φίλο τῆς το βράχο.

Τὰ κύματα, πού ὅλα, μικρὰ-μεγάλα, ξέρανε τὸν Ὀρτὸ, χάρηκανε, πού — ἐπιτέλους! — ὁ Ὀρτὸς βρῆκε μὰ τόσο ὀμορφὴ καθαρή καὶ τσαχπινὰ φιλενωδῶ!

Μόνο ὁ γερο-Χριστόδουλος, ὁ γλάρος, ζήλευε! Κα καθὲ φορά παρακολουθώντας κρυφά, πην κουβεντούλα τους, φώναζε στριγγιά:

— Σαχλαμάρες! Σαχλαμάρες!..

Μετά, κουτσουλούσε τὸ βράχο καὶ πέταγε μακριὰ, γεμάτος κακία...

Κι ὁ Ὀρτὸς, γινότανε ἐξωφρενῶν μὲ τὸν τρόπο τοῦ γερο-Χοιστόδουλου.

Καὶ περνούσανε ἔτσι οἱ μέρες εὐτυχισμένες γιὰ τὸν Ὀρτὸ καὶ τὴ «Γοργόνα», μέχρι πού ἀρχίσανε οἱ πρώτες συννοφιές, οἱ πρώτες ψυχάλες τῆς βρογῆς, μέχρι πού τὰ χαιδιάρικα

κύματα ἀρχίσαν νὰ φουσκώνουν, νὰ γίνονται μεγαλύτερα κι ἀντὶ νὰ χαιδεύουν τὸν Ὀρτὸ καὶ τὴ «Γοργόνα», ἀρχίσανε νὰ τοὺς μπατσίζουν!

Τότε ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, εἶπε στὴ «Γοργόνα»:

— Κυρά «Γοργόνα» μου, τώρα πιά θὰ σὲ τραδήξω ἐξω, στὴ στεριά, στὴν ἀμμουδιά, μακριὰ ἀπ' τὰ κύματα. Τώρα θάρθει κακὸς χειμώνας. Τὸ λιμανάκι μας δὲν εἶναι σίγουρο. Γι' αὐτό, θὰ σὲ τραδήξω στὴ στεριά, νὰ νὰ ξεχειμωνιάσεις!

Καί, μαζί μὲ ἄλλους ψαράδες, τραβήξε προσεχτικὰ τὴ βαρκούλα του στὴν ἀμμουδιά, πολλὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὴν ξαρμάτωσε κι ἀφοῦ πήρε τὰ κουτὰ καὶ τὰ παπιά, νὰ τὰ φυλάξει στὴν καλύβα του, διψῆσε τὴ βαρκούλα μόνη κι ἐρημη...

Περίμενε ὁ βράχος, ὁ Ὀρτὸς, τὴν ἀγαπημένη του βαρκούλα, τίποτε!

Μόνο τὰ κύματα τὸν δέριανε! Ἦτανε δυστυχισμένος! Ὅ πόφερε πολὺ!

— Καλύτερα νὰ μὴ τὴν εἶχα γνωρίσει... ἔλεγε. Ὅσο δὲ μ' ἀγάπησε κανένας, ἦμαυνα ἦσυχος τουλάχιστο. Τώρα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴ «Γοργόνα»!

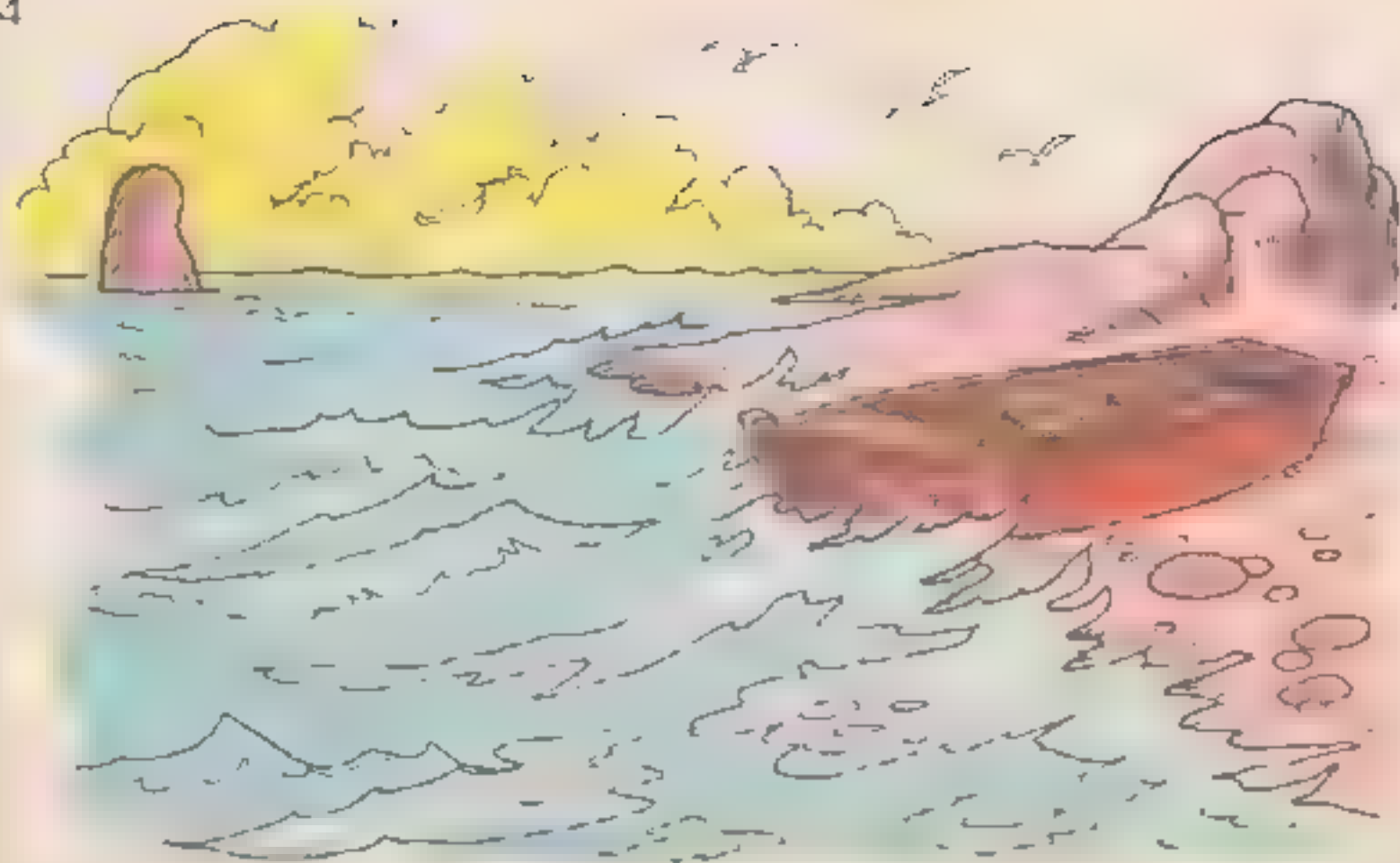
Ὁ κατημένος ὁ βράχος, δὲν ἤξερε καὶ τί εἶχε γίνει.

Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἔριξε τὰ μούτρα του καὶ ρώτησε τὸν γερο-γλάρο.

— Χριστόδουλε, τοῦ λέει, σὺ, πού γυρίζεις ἐδῶ γύρα, μὴν εἶδες τὴ «Γοργόνα» μου;

Κι αὐτὸς τότε, τοῦ λέει μὲ κακία:

— Σὲ παράτησε! Εἶναι στὴ στεριά! Ἐξω ἀπὸ τὸ λιμανάκι. Τὴν ἔβγαλε ἐξω ὁ ψαράς

ο Παντοδύναμος, για να μην έχει πάρει-δωσει με σφρα

Μολις έμαθε ο 'Ορτός μου βροσκοτανε ή βαρκοούλα του, χάθηκε πάρα πολύ. Λάε, στα κύματα

— Κύματα, χρόνια καί χρόνια με δένετε. Ποτέ δέν παραπονέθηκα, ποτέ δέν σας ζήτησα τίποτε. Σήμερα, υποφέρω.. Μου λείπει πολύ! Παρα πολύ μου λείπει ή βαρκοούλα μου ή «Γοργόνα». Είναι έξω, στην άμμουδιά, στο λιμανάκι. Μπορείτε να πάτε, να σαλπάρετε, να μου τη φέρετε; Φέρτε τη κοντά μου, πολύ κοντά μου. σας παρακαλώ, γιατί πολύ υποφέρω!

Τα κύματα συγκινηθήκανε κι είπαν:

— Καλά λέει! Ποτέ δέν μās ζήτησε τίποτε! 'Ας τού κάνουμε τη χάρη...

Καί γιγαντώθηκαν, καί δρμησαν τα κύματα καί σαλπάρανε κι ανέβηκανε στην άμμουδιά καί προχωρήσανε καί αρπάξανε την αλόλευκη βαρκοούλα, τη «Γοργόνα», καί προχωρήσανε καί την πηγαίνανε ίσα, στον γίγαντα τὸ δράχο, τὸν 'Ορτό!

Ὁ 'Ορτός, καθώς την είδε, φώναξε:

— 'Ελα, «Γοργόνα» μου! 'Ελα!

— 'Ερχομαι! Σε πεθύμησα! φώναξε αυτή.

— 'Ελα! Φέρτε την κοντά μου! Πολύ κοντά μου! Την αγαπώ! φώναξε ο 'Ορτός.

Καί τα κύματα την έφεραν με όρμη, κοντά του, πολύ κοντά του!

Ένας τρομερός κρότος ακούστηκε! Μιά κραυγή πόνου έφησε ή βαρκοούλα κι έπαψε να υπάρχει. Γίηκε ένα σωρός συντριμμια από σανίδες καί μαδέρια, πού πλόανε πάνω στα άγρια κύματα..

Βογγούσε ή θάλασσα με μανία, βογγούσε ο δράχος ο 'Ορτός από ανέμεστο πόνο!

Εγώ, πού σ' αγαπούσα, σε σκότωσα! φώναξε.

Κι ο γερο-γλάρος, ο κακός γερο-Χριστόδουλος, πού τα είδε όλα αυτά, φώναξε με κακία.

— Έτσι, παλιάδραχε! Για να μάθεις, πώς ή αγάπη δέν πρέπει να είναι άταίριαστη, όπως ήτανε ή δική σου με τη «Γοργόνα»...

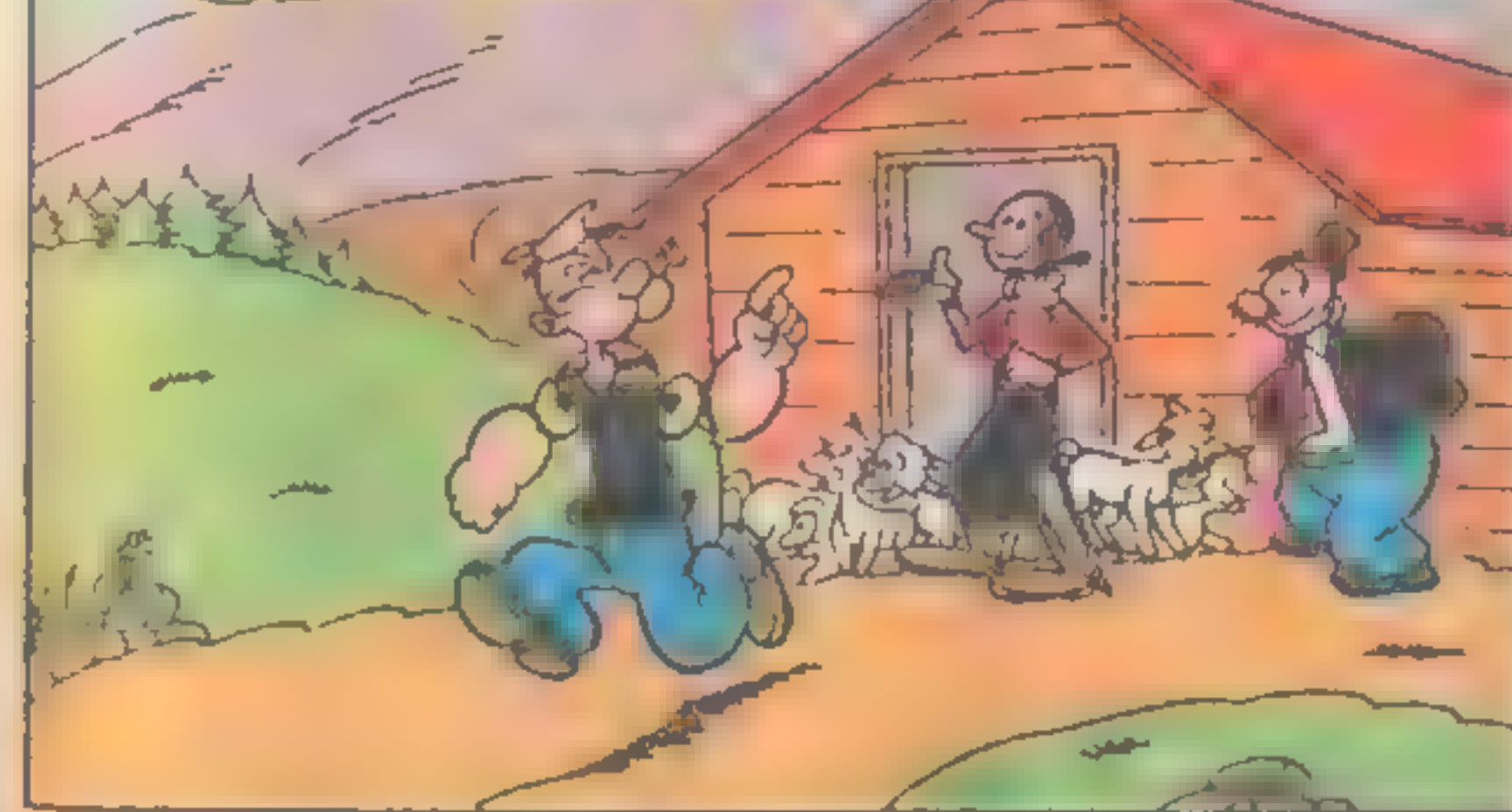
Καί πέταξε, με τις μεγάλες φτερούγες του μακριά, κι ούτε ξανάρθε να καθίσει στο γερο δράχο, τὸν 'Ορτό, πού τὸν δέμονε τα κύματα...

ΠΑΡ' ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΝΑ ΚΩΣΕ
ΕΥΛΑ! ΕΣΥ ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΒΟΣΚΗ-
ΣΕΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ, ΟΛΙΒ'

ΕΝ ΤΑΞΕΙ,
ΠΟΠΑΥ'

ΛΥΚΟΙ ΚΙ' ΑΡΝΙΑ

Ε.Ρ.
ΟΣΤΟ!

ΧΜ! ΠΡΟΤΙΜΕ ΝΑ ΒΟΗ-
ΘΗΣΕ ΤΗΝ ΟΛΙΒ ΠΟΥ ΘΑ
ΒΟΣΚΑΕΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ'

ΒΑ ΤΗ ΒΟΗΘΗΣΕ ΤΟ
ΤΣΟΡΑΝΟΪΚΥΛΟ'

